

30 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ, 1862.

ΕΤΟΣ ΠΡΩΤΟΝ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ 12.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ,

Ο ΧΡΟΝΟΣ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ.

ΚΕΨΕΙΣ διάφοροι κτεπλημμύ-
ρουν τὴν καρδίαν μου, ἐνῶ χθές, κα-
θήμενος μονήρης εἰς τὸν μικρὸν μου κοιτῶνα,
ἔβλεπον τὸν ὠροδείκτην πλησιάζοντα νὰ ἐπιδείξῃ
τὸ μεσονύκτιον, καὶ νὰ ἐγγίσῃ τὴν ἀκαριαίαν
ἐκείνην στιγμήν, καθ' ἣν τὰ δύο ἔτη, τὸ νέον καὶ
τὸ παλαιόν, ἂν καὶ ἀδιαίρετα ἐνώπιον τῆς αἰ-
ωνιότητος, δὲν διεκρίθησαν εἰσέτι, κατὰ τὸν ἀν-
θρώπινον ὑπολογισμὸν, καὶ κατὰ τὴν κρίσιμον
ἐκείνην στιγμήν οὔτε εἰς τὸ παλαιὸν εὐρίσκεται
τις οὔτε εἰς τὸ νέον. . . . Ὁ χρόνος τότε ὡς νὰ
ἔσται, ἡ στιγμή εἶνε ἐπίσημος, μυστηριώδης!

Ἄλλ' ἰδοὺ, σημαίνει τὸ μεσονύκτιον, καὶ οἱ δώ-
δεκα τοῦ μεσονυκτίου κτύποι εἶνε ὡς οἱ πένθιμοι
ἤχοι τοῦ κώδωνος, οἱ σημαίνοντες ἐπὶ τὴν τε-
λευτήν προσφιλοῦς τινος ὄντος. Ἐγηράσαμεν, γω-
ρὶς νὰ τὸ αἰσθανθῶμεν, ἐν ἔτος ἔτι τῆς ἡλι-
κίας μας.

Ἡ ταχυπετής ἀμαξα τοῦ χρόνου ἐλαύνεται
μυστηριώδης ἐπὶ τῶν οἴμων τῆς αἰωνιότητος, καὶ
μετ' αὐτῆς παρέρχονται καὶ συμβάδντα ἀνθρώπινα,
καὶ συμφοραὶ καὶ εὐτυχίαι, καὶ ἔτη καὶ νεότης
καὶ ζωὴ! . . . Τὰ πάντα φρουδὰ καὶ παροδικὰ ἐν
τῷ κόσμῳ τούτῳ.

Ναί! ἡ ἀμαξα τοῦ χρόνου εἶνε τὸ νεκροπυ-
λὸν φορεῖον, ὅπερ ἀκαταπαύστως κομίζει εἰς τὸ
τελευταῖόν του σκῆνωμα τὸν ἀνθρώπον καὶ τοὺς
πόθους αὐτοῦ, καὶ τὰς φιλίας του, καὶ τὰ μίση του.

Καὶ ὅμως τὴν ἀδιάκοπον πορείαν του πρὸς τὸν
τάφον ὁ ἀνθρώπος δὲν συναισθάνεται, καὶ ὁ ἡ-
λιος τῶν ἡμερῶν του ἔσται αὐτῷ ὡς ὁ ἡλιος Ἰη-
σοῦ τοῦ Ναυῆ. Ἡ πλήρης ἀκανθῶν καὶ τριβόλων
ὁδὸς τοῦ βίου του τῷ φαίνεται πάντοτε ἀπόμυρ-
σίνας καὶ ῥόδα κατάφυτος, καὶ αὐτὰ βλέπει ἀ-
κόμη καὶ ὅτε ἡ νεκρικὴ κυπάρισσος εἶνε ἐτοίμη
νὰ μεταφέρῃ αὐτὸν εἰς τὴν αἰωνιότητα.

Ἐπάρχουσιν ὅμως στιγμαὶ ὀδύνης καὶ μελαγ-
χολίας, στιγμαὶ φιλοσοφίας καὶ ἐμβριμήσεως ψυ-
χικῆς, καθ' ἃς ὁ ἀνθρώπος συνέρχεται εἰς ἑαυτὸν,
καὶ τότε σκέπτεται περὶ πάντων τούτων.

Μία τῶν στιγμῶν τούτων εἰς πολλοὺς εἶνε ἡ
παραμονὴ τοῦ νέου ἔτους.

Ἐν τῷ μεταίχμιῳ δύο συνόρων, δύο κόσμων,
οὕτως εἰπεῖν, εὐρισκόμενος ὁ ἀνθρώπος, στρέφει
τότε τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ παρελθόν, καὶ ἀ-
τενίζει περίφοβος εἰς τὸ μέλλον. . . .

Τὸ μὲν εἶνε τὸ φωτιζόμενον τῆς ζωῆς ἡμισφαί-
ριον· διέτρεξεν αὐτὸ, ἀλλ' ὀλίγα κατοπτεῦει ἴχνη
εὐφρόσυνα τῆς διαβάσεώς του. . . Ἀποστρέφει τὸ
πρόσωπόν του, καὶ τὸ ἕτερον παρίσταται αὐτῷ
σκοτεινόν, ἀφανές, ἀβέβαιον, ἀλλ' ἀπὸ τὸ φῶς
τῆς ἐλπίδος πάντοτε ὑποφῶσκον.

Ὅ,τι δὲν ἐπραξεν ἢ δὲν ἀπῆλκυσε καλὸν ὁ
ἀνθρώπος ἐλπίζει νὰ τὸ ἀπολαύτῃ, ὑπόσχεται.

νά τὴ πράξη εἰς τὸ μέλλον, πάντοτε τὸ μέλλον . . . καὶ τὸ μέλλον τοῦτο φεύγει ὀλονέν, πετᾶ εἰς τῶν ἐλπίδων του καὶ τῶν ἀποφάσεων του τὰς πτέρυγας. . .

Μεταξὺ δὲ ἐλπίζων καὶ μεταμελούμενος ἔφθασεν αἰώνης εἰς τὸ τέρας τῆς ὀδοπορίας του, καὶ ἐν πλεόν μέλλον τῷ μένει, τὸ μέλλον τοῦ θανάτου.

Καὶ τὸ παρελθόν; . . . παρήλθε φεῦ! παρήλθεν ἀνεπιστρεπτή, ἄγονον καὶ ἀκλέες· τί δὲ ἐγένοντο αἱ ἀγῶνες, αἱ ἐπιθυμίαι, αἱ ἐλπίδες τοῦ ἀνθρώπου;

Ὅϊμοι! παρήλθον ὡς φροῦδα καὶ ἀπατηλὰ ὄνειρα, χωρὶς οὔτε ἔχρος τῆς ὑπάρξεώς των νὰ ἀφίθωσι! τὰ πάντα συνετάφησαν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἡ ἐπικηδεὶς πλάξ βαρεῖα ἐκάλυψε τὰ πάντα!

Σκοπὸν δὲν ἔχομεν νὰ παραστήσωμεν τὸν χρόνον ὡς θηρίον καταθιβρωσκὸν ἀσυμπαθῶς τὰ τέκνα του, κατ' ἄφραντάσθη αὐτὸν ἡ ἀρχαιότης. Τὸν λαμβάνομεν τοιοῦτον οἷος εἶνε, ἀτάραχον δηλαδὴ, οὐδαμῶς ἐκ τῶν παθῶν τῆς ἀτελοῦς ἡμῶν ἀνθρωπότητος διαταραττόμενον, καὶ κοιμώμενον ἡσυχῶς ἐν τῷ μέσῳ τῶν ταχυτάτων κινήσεων καὶ ἀνωμαλιῶν τοῦ ἡλίου, τῶν πλανητῶν καὶ τῶν κομητῶν, τῶν εἰς τὸ χάος ταλαντευομένων αἰωνίως.

Θεωροῦμεν τὸν χρόνον ὡς πράγμα ἐντελῶς ἀδρανές, οὐδ' ἀρχὴν οὐδὲ τέρας ἔχον, λαθὼν μόνον εἰδός τι ζωῆς ἕνεκα τῆς ζωῆς ἡμῶν, καὶ διότι, ποιῶντες χρῆσιν αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, ἡσθάνθησαν τὰς ἀνάγκας μιᾶς χρονολογίας κατ' ἡμέραν, κατὰ μῆνα, κατ' ἔτος καὶ κατ' αἰῶνα μάλιστα, ὅπως δυνηθῆ τὸ μνημονικὸν αὐτῶν νὰ τακτοποιήσῃ τὰς στιγμὰς, τὰς διὰ τὰς διασκεδάσεις καὶ τὰς ἐργασίας τῆς ἡμέρας προσδιορισμένας, τὰς ὥρας, κατ' ἄς αἱ ὑποθέσεις ἐνεργοῦνται, τὰς ἐποχὰς τέλος, αἵτινες ἔπρεπε νὰ ἀνακαλῶσιν ἐκ παραδόσεως τοῦ κόσμου ἢ λαοῦ τινος τὴν ἱστορίαν.

Ὁ ἡλῖος ἦν βεβαίως ὁ πρῶτος ἡμῶν ὀρολογοποιός. Τῆς ἀνατολῆς καὶ τῆς δύσεως αὐτοῦ ἡ τάξις ἐχρησίμευσεν εἰς τὴν διαίρεσιν τοῦ χρόνου ἐξαισίως, καὶ οὗτος ἕκτοτε ἐτέθη εἰς κίνησιν διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν ἀνθρώπων. Τῶν ἀστέρων, τῶν ἡμεριῶν, τῶν ἡλιοτροπῶν ἢ παρατήρησις εἰκότισε θαυμασιῶς τὴν χρονολογίαν ταύτην. Βραδύτερον, πολὺ βραδύτερον, οἱ ἐπιστήμονες καὶ μετὰ τούτους οἱ ὀρολογοποιοὶ διὰ τῶν εὐφυῶν μηχανισμῶν των ἐκανόνισαν τὰς ὥρας, τὰ λεπτὰ, τὰ δεύτερα καὶ τὰ τρίτα τοῦ λεπτοῦ, κτλ. τσοῦτον ἐξαισίως, ὥστε εὐρέθη ὁ χρόνος ἐπ' ἀπειρον διηρημένος καὶ ὑποδιηρημένος, καὶ ἀπεδόθη

αὐτῷ βᾶδιμα θεωρηθὲν ὡς βέβαιον, ἂν καὶ δὲν μετεβλήθη παντάπασιν ἢ ἀκινήσια του.

Αἱ ὀλίγοι εἰς τὸν ἄνθρωπον δοθεῖσαι ἡμέραι τὸν ἠνάγκασαν νὰ ἀνερευνήσῃ τὴν ζωὴν του, ἡ τις δι' αὐτὸν εἶνε τὸ ἄπειρον, εἶνε ὁ χρόνος ὀλόκληρος· καθότι ἐν γένει πρὸς τί δι' αὐτὸν τὸ μέλλον ἢ τὸ παρελθόν, ἂν τὸ παρελθόν τοῦτο δὲν ἐμπεριέχεται ἐντὸς τῆς ἐποχῆς του, καὶ ἂν τὸ μέλλον μὲν ἐκτὸς τῶν ὀρίων τῆς ὑπάρξεώς του; Ἡ ζωὴ ἄρα εἶνε ἡ μεγάλη αὐτοῦ ἀσχολία· καὶ ὁ μὴ πῶς τὴν διέρχεται, φεῦ! πῶς δαπανᾷ τὸν δοθέντα αὐτῷ πολυτίμον χρόνον; Πόσα λεπτὰ θυσιάζει ἐπὶ ματαίῳ, ἐπὶ προφάσει ὅτι ἐν λεπτὸν δὲν εἶνε ἄξιον νὰ λογισθῆ;

Ὅχι· ἦρτον ὁμοῦ ἐν λεπτὸν εἶνε κατ' ἐν λεπτὸν περιέχει τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς ἀπειρῶν ὑδροδιαίτων μικροσκοπικῶν ζωῶν, ἅτινα βλέπομεν ἀδιαλείπτως γεννῶμενα, γεννῶντα καὶ θνήσκοντα εἰς τὸ διάστημα ἐξήκοντα ἢ καὶ ὀλιγώτερον δευτερολέπτων. Τὸ δεύτερον τοῦ λεπτοῦ ἔχει ἄρα διὰ ταῦτα τὴν ἀξίαν ἐνδὸς τῶν ἀνθρωπίνων ἐτῶν· καὶ ἂν τινὰ τῶν τοιοῦτων ζωῶν φθάσωσιν εἰς τὴν προθεθηκυῖαν ἡλικίαν τῶν ὀλίγων λεπτῶν, κατατῆγονται εἰς ἔσχατον καὶ λυγρὸν γῆρας, ὡς οἱ ὀλίγοι ἡμέτεροι ἑκατοντούτεις γέροντες, οἱ κατ' ἐξαιρέσιν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐρείπιων τῶν συγχρόνων των διατηρούμενοι.

Ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν εἴμεθα φεῦ! ἐπὶ τῆς γῆς μικροσκοπικὴ γενεὰ τοῦ κόσμου ὃν κατοικοῦμεν, ἡ μᾶλλον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀσυγκρίτως ὑπερερουῆτος ἡμᾶς συνόλου τῶν κόσμων, οὓς βλέπομεν κινουμένους ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν μας; Οἱ κόσμοι οὗτοι ἔχουσιν ὡσαύτως ζωὴν, διότι ἔχουσι κίνησιν· ἂν δ' ὑπῆρχε παρ' αὐτοῖς ἢ παρ' ἡμῖν διαίρεσις τοῦ χρόνου, τῆς ὑπάρξεώς μας ἢ διάρκειαν ἤθελε τοῖς φανῆ ἴσως βραχυτέρας παρ' ὅ, τι φαίνεται εἰς ἡμᾶς καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἢ τῶν ὑδροδιαίτων ζωῶν.

Ὁ χρόνος, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, μένει ἐν τῷ μέσῳ τῶν διαιρέσεων, ἄς ἡμεῖς τῷ ἐδώσαμεν, ἐντελῶς ἀκίνητος· αἱ ἐποχαί, ὅσας θεωροῦμεν ὡς ἀπωτάτας, δι' αὐτὸν εἰσὶν ἐνεστώτες. Συλλογιζόμενοι δὲ ὀλίγον, εὐρίσκομεν ἀληθῶς τὰς ἐποχὰς ταύτας οὐχὶ τσοῦτον μεμακρυσμένας, ἔσον γενικῶς θεωροῦνται. Μίαν τῶν βραχυτέρων τοῦ χρόνου διαιρέσεων, ἐν λεπτὸν λαμβάνοντες ὡς βᾶσιν, μένομεν ἐκπληκτοὶ ὅτι μέχρι τῆς σήμερον μόνις ἐν καὶ ἡμισυ δισεκατομμύριον λεπτῶν παρήλθεν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καὶ ὁμοῦ τὰ λεπτὰ ταῦτα ὠνομάσθησαν ἀρχαιότης, ὡς νὰ εἶχόν τινὰ ἐπισημότητα ἀπέναντι τῶν ἐπισεσωρευμένων ἡλικιῶν τοῦ κόσμου.

Τοῦ κόσμου λέγοντες, δὲν ἐνοοῦμεν τὸν ἡμέτερον, τὸν χρόνον γεννηθέντα· καθότι μόνις ὃ, 867 ἐτῶν ἡμόνον τριῶν δισεκατομμυρίων ἐννεηκόντα ἐνδὸς ἑκατομμυρίων καὶ ὀγδοήκοντα χιλιάδων ὀκτακοσίων λεπτῶν ἡλικίαν ἔχει οὗτος. Καὶ ὄντως, ἐξίσταται τις συλλογιζόμενος ὅτι τσοῦτον ὀλίγα λεπτὰ μᾶς χωρίζουσιν ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ, μὲ κρεμαμένας χεῖρας ἐντὸς τῶν μεγαλοπρεπῶν παραδείσων τῆς Ἑδέμ περιδιαβάζοντος. Δι' ἡμᾶς ἰδοὺ ποία εἶνε ἡ ἀπωτέρα ἀρχαιότης· καθότι ὁ Ὅμηρος μὲ τὰ τρισχίλια ἔτη του ἀφ' ἡμῶν ἀριθμῆται μόνις ἐν δισεκατομμύριον πεντακόσια ἑβδομήκοντα ἑξ ἑκατομμύρια καὶ ὀκτακοσίας χιλιάδας λεπτῶν. Οἱ Ἰνδοὶ καὶ οἱ τῆς Κίνας καὶ τῆς γηραιᾶς Λιγύπτου κάτοικοι, οἱ τσοῦτον ὑπεροπτικῶς εἰς τὸ σκότος τῆς ἀρχαιότητος των ἐγκλωβώμενοι, ἤθελον κινήσει τὸν γέλωτα τοῦ χρόνου, ἂν αὐτὸς ἐν τῇ ἀκινήσιᾳ του ἦν γέλωτος ἐπιδεικτικός.

Ἄλλ' ἄς θεωρήσωμεν τοῦ χρόνου τὸ μέτρον ὑπ' ἄλλην ἐποψίν, σχετικῶς ὡς πρὸς τοῦ ἀνθρώπου τὰς ἡλικίας:

Παρήλθον ἤδη, ὡς πασίγνωστον, 1865 σχεδὸν ἔτη ἀφότου ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἀπέθανε. Διαχωρίζομεθα τῆς ἐποχῆς ταύτης διὰ τῆς ζωῆς 58 περίπου ἀνθρώπων πενηκονταετῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἕκαστος αἰῶν ἐγέννησεν εἰς τινὰ τῆς γῆς γωνίαν ἕνα τοῦλάχιστον ἑκατοντούτην, πρέπει νὰ μετρήσωμεν τὴν ζωὴν 18 ἀνθρώπων καὶ ἡμίσεως ὅπως ἀπὸ Χριστοῦ κατέλθωμεν μέχρις ἡμῶν. Ἐφαρμόζοντες τὸ νέον τοῦτο τοῦ χρόνου μέτρον εἰς τὴν κοσμογονίαν, θέλομεν εὑρεῖ ὅτι ἀπὸ τὸν Ἀδάμ μᾶς χωρίζει ἡ ζωὴ 118 περίπου ἀνθρώπων πενηκονταετῶν, ἢ, ἂν θέλετε, 58 καὶ ἡμίσεως ἀνθρώπων ἑκατονταετῶν.

Αἱ ἐποχαί, ἄς ἀρχαίας ἀποκαλοῦμεν, κεῖνται τσοῦτω πλησίον ἡμῶν, ὥστε πρέπει νὰ ἐρυθριῶμεν τῶντι δι' ἡν ταῖς ἀποδίδομεν παλαιότητα· καθότι τεσσάρων μόνον πενηκονταετῶν ἀνθρώπων ἡ ζωὴ μᾶς φέρει σχεδὸν εἰς τὴν ἐποχὴν Λουδοβίκου ΙΔ' τῆς Γαλλίας, καὶ εἴκοσι τοιοῦτων μᾶς ἀναβιδάζει μέχρι τοῦ Καρολομάγνου. Ὁκτῶ πενηκονταετῆς ἢ τεσσαρες ἑκατονταετῆς χωρίζουσιν ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς, κατ' ἡν μετέβη τὸ Βυζαντινὸν Κράτος ὑπὸ τὴν Ὀθωμανικὴν Κυριαρχίαν, καὶ δεκαπέντε καὶ ἡμίσεως περίπου ἑκατονταετῶν ὑπαρξίς ἀνάγει ἡμᾶς μέχρι κτίσεως Κωνσταντινουπόλεως. Δεκαῆξ πενηκονταετῆς ὑπαρξίς φέρουσιν ἡμᾶς μέχρι τοῦ χωρισμοῦ τῶν δύο Χριστιανικῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς, ἐπτα δὲ ἑκατονταετῶν ὑπαρξίς ἀναγκαιοῦ ὅπως φέρῃ ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς συστάσεως τῆς Ῥωσικῆς Αὐτο-

κρατορίας, καὶ τεσσάρων περίπου μέχρι τῆς ἀνακαλύψεως τῆς Ἀμερικῆς.

Ἄλλὰ τὸν χρόνον αὐτὸν, τὸν ὅποιον τόσον καλῶς γνωρίζομεν νὰ κανονίζομεν καὶ νὰ διαιρῶμεν εἰς ἑκατονταετηρίδας, εἰς ἔτη, εἰς μῆνας, εἰς ἑβδομάδας, εἰς ἡμέρας, εἰς ὥρας, εἰς λεπτὰ καὶ εἰς δευτερόλεπτα, πῶς τὸν διερχόμεθα;

Ἐκλαμβάνομεν ἐνδὸς ἀνθρώπου τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς εἰς ἑβδομήκοντα δύο ἐτῶν διάστημα· ὁ μέσος οὗτος ὀρος εἶνε βεβαίως ἄριστος. Ἵποθέτομεν τὸν ἄνθρωπον τοῦτον καλῶς κατεσκευασμένον, εὐρωττον, φιλόπονον, ὅπως παραστήσωμεν καλῆτερα πόνον χρόνον κατὰ τὸ μακρὸν νομιζόμενον αὐτοῦ στάδιον δαπανᾷ ἐπὶ ματαίῳ. Ἄς ἐξετάσωμεν τὴν διανομὴν τῶν εικοσιτεσσάρων ὥρων τῆς ἡμέρας, ἄς ἡ θεία Πρόνοια τῷ ἐχορήγησεν ἀναλόγως τῶν ἀναγκῶν, τῶν ἐργασιῶν καὶ τῶν ἰδῶν του.

Ἀρχόμεθα πρῶτον ἐκ τοῦ ὕπνου, ὅστις δὲν δύναται νὰ προσδιορισθῆ καθ' ἡμέραν εἰς ὀλιγώτερον τῶν ὀκτῶ ὥρων· ὁ μέσος οὗτος ὀρος εἶνε μέτριος, σχηματίζει δὲ ἀμέσως εικοσιτέσσαρα ἔτη ἀφαιρούμενα ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα δύο. Ὁ ἦρωξ ἡμῶν μένει ἄρα ἐπὶ τῆς κλίνης εικοσιτέσσαρα ὀλοστρογγυλὰ ἔτη κοιμώμενος καὶ ὄνειρόττων.

Θεωροῦντες ἔπειτα ὅσον χρόνον δαπανᾷ ἐνδύομενος καὶ ἐκδύομενος, εἰσερχόμενος καὶ ἐξερχόμενος τῆς κλίνης, βλέπομεν ὅτι αἱ ἐργασίαι αὐταί, συμπεριλαμβανομένου εἰς αὐτάς τοῦ λουτροῦ καὶ τοῦ ξυρίσματος εἰς ὀλιγώτερον τῆς ἡμισείας ὥρας καθ' ἡμέραν δὲν δύνανται νὰ ἀποπερατωθῶσιν· ἀφαιροῦνται λοιπὸν ἐκ τῶν 72 ἐτῶν ἀκόμη δεκαοκτὼ μῆνες ἢ ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος.

Ἐρχονται μετὰ ταῦτα αἱ σωματικαὶ ἀνάγκαι, πρέπει δηλαδὴ ἀπολύτως νὰ τραφῆ τὸ σῶμα ὅπως ἡ ἰσοσταθμίᾳ διατηρηθῆ. Δὲν δύναμεθα ὀλιγώτερας τῶν δύο ὥρων καθ' ἡμέραν νὰ προσδιορίσωμεν διὰ τὰ διάφορα τοῦ ἀνθρώπου συμπόσια, εἴτε δύο, εἴτε τρία, εἴτε καὶ τέσσαρα ἂν ὦσι. Δύο ἄρα ὥραι, ἐκ τῶν εικοσιτεσσάρων λαμβανόμεναι, σχηματίζουσιν ἑξ ἔτη εἰς τὸ διάστημα τῶν ἑβδομήκοντα δύο ἐτῶν.

Ἄλλὰ ἡ τροφή συνεπιφέρει συνέπειαν δυσάρεστον μὲν πλὴν ἀναπόφευκτον, ἥτις ἀπασχολεῖ τὸ ὀλιγώτερον παρὰ τοῖς ὑγιεστέρους τῶν ἀνθρώπων ἐν τέταρτον τῆς ὥρας καθ' ἡμέραν· ἐκ τοῦ τετάρτου δ' αὐτοῦ τῆς ὥρας εἰς 72 ἔτη ἐνέα μεγάλοι μῆνες σχηματίζονται.

Ἐπειτα τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν πρέπει νὰ ἀπολεσθῆ· τιαύτη εἶνε τοῦ Θεοῦ ἡ θέλησις, ἢ ἐν ταῖς Ἀγίαις Αὐτοῦ Γραφαῖς διαβιβασθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα τῇ ἀνθρωπότητι. Ὁ ἡθικὸς ἄρα

έρως, τὸ λεπτόν τοῦτο καὶ εὐγενὲς αἶσθημα, δὲ περὶ τὸ οὐρανὸς τόσον ἀρθρόνως διέγυσε ἐν τὰς ψυχὰς καὶ ἐν τὰς καρδίας μας, αἶσθημα πλήρες τρυφερότητος καὶ εὐδαιμονίας πρόδρομος δὲ ἔρωτος θετικωτέρου, ἀπασχολεῖ τὸν ἄνθρωπον μίαν ὥραν τὴν ἡμέραν τὸ ὀλιγώτερον, καθότι οἱ ὑπὸ ἔρωτος κατεχόμενοι εἰσὶ πολὺλογοὶ ἐν γένει· ἡ ὥρα δ' αὕτη, λαμβανομένη μόνον ἐκ τεσσαράκοντα πέντε αἰσθηματικῶν ἐτῶν τῆς ὑπάρξεως τοῦ ἀνθρώπου, σχηματίζει τρία περίπου ἔτη.

Οἱ ἄνθρωποι ὅλοι, ἐκτὸς ὀλιγίστων ἐξαιρέσεων, δαπανῶσι μίαν τοῦλάχιστον ὥραν καθ' ἡμέραν εἰς περιπάτους ἀσκόπους καὶ εἰς ἀνωφελεῖς συνδιαλέξεις· ἡ ὥρα δ' αὕτη σχηματίζει ἐπὶ τῶν ἑβδομήκοντα δύο ἐτῶν τρία περίπου ἔτη.

Ὁ ἄνθρωπος πάσης κοινωνικῆς τάξεως ἐπιτρέπει προσέτι εἰς ἑαυτὸν καὶ διασκεδάσεις, ὡς λ. χ. θέατρα, συναναστροφάς, γορροὺς, παίγνια ἐν τῇ ἀνωτέρᾳ κοινωνίᾳ, τὰς εὐθυμίας δὲ τὰ καρφενεῖα καὶ τὰ καπηλεῖα εἰς τὰς κατωτέρας τάξεις. Αἱ διάφοροι αὗται διασκεδάσεις ἀπασχολοῦσι βεβαίως δύο ὥρας ἐκ τῶν εικοσιτεσσάρων τῆς ἡμέρας ἢ ἕξ ἔτη ἐπὶ τῶν ἑβδομήκοντα δύο.

Αἱ ἀσθένειαι τέλος, αἱ καθ' ὅλας τὰς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου ἐπερχόμεναι, κυρίως δὲ κατὰ τὴν προβεβηκυῖαν ἡλικίαν, δύνανται νὰ ἀπασχολήσωσι κατὰ μέσον ὄρον δύο ὥρας καθ' ἡμέραν καὶ ἐλαττώσουσιν ἀκόμη κατὰ ἕξ τὰ ἑβδομήκοντα δύο αὐτοῦ ἔτη.

Ἄπασαι ἄρα αἱ ἀνάγκαι αὗται τῆς ἕξ ἑβδομήκοντα δύο ἐτῶν συγκεκριμένης ἀνθρωπίνης ζωῆς ἀπαιτοῦσι δεκαεννέα περίπου ὥρας ἐκ τῶν εικοσιτεσσάρων, αἵτινες ἐχρηγήθησαν καθ' ἡμέραν εἰς τὸν ἄνθρωπον· ὥστε πέντε μόνον ὥραι μένουσιν εἰς αὐτὸν διὰ νὰ τὰς δαπανήσῃ εἰς τὰς ἀπαιτούμενας ἐπωφελεῖς ἐργασίας. Ἐκ τῶν ἑβδομήκοντα δύο λοιπῶν ἐτῶν τῶν χρηρηγηθέντων εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὃν παρεστήσαμεν φίλεργον καὶ εὐρωστον, θέλει δαπανήσῃ οὗτος 58 ἔτη, 5 μῆνας, 4 ἡμέρας καὶ 4 ὥρας κοιμώμενος, ἐνδύομενος, τρώγων, ἀσθενῶν, ὀμιλῶν, περιδιαβάων, κτλ. κτλ. Ὡστε θέλουσι τῷ μένειν 15 ἔτη, 8 μῆνες, 25 ἡμέραι καὶ εἴκοσιν ὥραι, καθ' ἃς δύναται νὰ ἀσχοληθῇ εἰς τὰ τῆς βιομηχανίας του καὶ εἰς τὴν διανοητικὴν του ἀνάπτυξιν. Ἀλλὰ τί δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ πράξῃ καὶ μέχρι τῶν ἑπτὰ τοῦλάχιστον ἐτῶν, καθ' ἃ διὰγεῖ ἐν τῇ ἀμεριμνίᾳ τῆς παιδικῆς ἡλικίας, χωρὶς νὰ δύναται νὰ ἐγκύψῃ εἰς ἐπωφελῆ ἢ βιομηχανικὰ ἔργα; Ἀφαιρουμένων ἄρα καὶ τῶν 7 τούτων ἐτῶν, ἅτινα εἰσὶν ὁ ἐλάχιστος ὄρος, τί τῷ μένουσι πλέον; ἑπτὰ περίπου ἔτη! Καὶ ὁμως, ἃς τὸ εἶ-

πωμεν πρὸς ἐπαινόν του, εἰς τοσοῦτον βραχὺ διάστημα ζωῆς ἐνηργητικῆς, σχετικῶς πολὺ ὀλιγώτερον τοῦ βραχυβίου τῶν ἐντόμων τοῦ Ὑπάνευτος, ὅποσα τεράστια δὲν κατορθώνει καὶ ὅποια καὶ πόσα μυστήρια τῆς πλάσεως δὲν ἀνακαλύπτει, ὅταν ἔχῃ μικρὰν δόσιν φιλοπονίας καὶ περιεργείας!

Ρ.

ΤΑ ΔΝΘΗ ΤΗΣ ΠΑΝΑΓΙΑΣ. (*)

(Πρωτότυπον).

ΔΩΔΕΚΑ ἔκτοτε παρήλθον ἔτη. Ἡ διήγησις ὁμως ἐκείνη, ἡ σκηνὴ ἐκείνη τοσοῦτον ζωηρῶς ἐμεινεν ἐγκεχαραγμένη εἰς τὴν μνήμην μου, ὥστε νομίζω ὅτι εἰσέτι εὐρίσκομαι εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, ὑπὸ τὸν προαιώνιον τοῦ κήπου μας πλατάνον, φέρων τὴν ἑορτάσιμόν μου πολύπτυχον φουστανέλλαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπιπτεν ἡ μεγάλη καὶ τρομερὰ ἐκ λευκοσιδήρου πάλλα μου, στηρίζων τὴν ἀριστεράν μου χεῖρα ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς γηραιᾶς θείας μου, καὶ διὰ τοῦ δεξιοῦ βραχίονος ἔχων ἐνηγκαλισμένην τὴν περιλημμένην μικρὰν ἐξαδέλφην μου Ἀμαλίαν. Τάλαινα Ἀμαλία! ἐμαράνθη προῶτως ὡς τὰ ἄνθη, διὰ τῶν ὀπίων ἦτο κεκοσμημένη κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἢ ξανθὴ καὶ οὐλὴ κόμη της!

Ἦτο μεσημβρία· ὁ καύσων τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἦτο ἀνυπόφορος, καὶ ὅλοι οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ ἐπανελάμβανον τὸ τυπικὸν καὶ κλασικὸν ἐκεῖνο « Οὐρ! τί ζέστη! » Ἀἴφνης φωνή τις ἠκούσθη, λέγουσα: « Ἄς ὑπάγωμεν νὰ παίξωμεν εἰς τὸ περιβόλι! » καὶ ἐν ἀκαρεῖ ὄλον ἐκεῖνο τὸ σμῆνος τῶν παιδαρίων, ὄλον τὸ μικρὸν ἐκεῖνο συγγενολόγι, ἐξαδέλφαι, παρεξαδέλφαι καὶ ἐξαδέλφοι, οἵτινες εἶχον συνέλθει εἰς τὴν οἰκίαν μας διὰ νὰ ἑορτάσωσι μετὰ τῆς θείας μου τὴν 15 Αὐγούστου, ἡμέραν τῆς ἑορτῆς της, ἐτρέξαμεν πρὸς τὸν κήπον μετὰ τοσαύτης ὀρμῆς, μεθ' ὅσης εἶμαι βέβαιος ὅτι στρατὸς πολέμιος δὲν ἐφορμᾷ ἐπὶ φρουρίου.

Ἐἰσελθόντες εἰς τὸν κήπον, διεσκορπίσθημεν μετὰ τοῦ συνήθους παιδικοῦ θορύβου ἄλλος ἐδῶ

(*) Τὸ ἀρελὲς τοῦτο καὶ πλῆρες χάριτος διηγημάτιον, προῖεν τῆς ὄντως ζωηρᾶς φαντασίας τοῦ φίλου ὁμογενεῦς Κ. Αλεξάνδρου Ζωηροῦ, καταχωρίζομεν ἄσμενοι εἰς τὰς στήλας τοῦ ἡμετέρου Παρτιδικοῦ, πεπειθότες ὅτι θελεῖ τιμᾶ συνεχῶς τὸ Σύγγραμμα ἡμῶν διὰ τούτων πρωτοτύπων διηγημάτων. Σ. Μ.

καὶ ἄλλος ἐκεῖ, καὶ ἐπεπέσαμεν ὡς τρομεραὶ ἀκρίδες ἐπὶ τῶν ἀνθέων καὶ τῶν ὀπωρῶν, καὶ Κύριος οἶδε πῶς ἤθελε καταντίσει ὁ κήπος ἐκεῖνος, δὲ παραδοθεὶς εἰς τὴν διάκρισιν δωδεκάδος ἀνησυχῶν καὶ ζωηρῶν παιδαρίων, ὧν τὸ πρεσβύτερον, ἡ ἀφεντιὰ μου μετὰ τὴν πάλλα της, ἦτο μόλις δωδεκαετής, ἂν αἴφνης γνωστοτάτη τις καὶ φιλότατη φωνὴ δὲν μᾶς προσεκάλει· ἦτο ἡ θεία μου, ἣτις ἐφοβήθη μήπως τρέχοντες καὶ παίζοντες ἐν τὸς τοῦ κήπου ἀσθενήσωμεν, ἢ μᾶλλον, ἃς ὁμολογήσωμεν τὴν μαύρην ἀλήθειαν, καταστρέψωμεν τὰς φίλας αὐτῆς φυτείας της.

Ἐτρέξαμεν λοιπὸν ἀμέσως ὅλοι καὶ περιεκυκλώσαμεν αὐτὴν ὡς τὰ νεοσσὰ τὴν μητέρα των, αὐτὴ δὲ μᾶς εἶπε· « Φθάνει ὅσον ἐπαίξατε πουλάκι μου! ἐλάτε τώρα νὰ ἀναπαυθῆτε καὶ νὰ ξεϊδρωσῆτε εἰς τὴν σκιάν τοῦ πλατάνου.

— « Θὰ ἔλθῃς καὶ σὺ μαζήμας, καλὴ μου θεία; εἶπον ἐγώ.

— Ναι, ναι· θὰ ἔλθω.

— Θὰ μᾶς εἰπῆς καὶ ἓνα παραμῦθι; εἶπε μετὰ τὴν ἀγγελικὴν ἀργυρόχρον φωνήν της ἡ Ἀμαλία.

— Ναι, ναι! ἓνα παραμῦθι, θεία! ἀνεκράξαμεν ὅλοι, κροτοῦντες τὰς χεῖρας.

— Καλὰ, ἐλάτε » ἀπήντησεν ἡ θεία μου, καὶ μᾶς ὠδήγησεν ὑπὸ τὸν πλατάνον. Καθίσασα δὲ ἐπὶ τῆς ἀγροτικῆς ἑδρας, ἣτις εὐρίσκοτο παρὰ τὸ στέλεχος, καὶ σπογγίσασα φιλοστόργως πᾶν διὰ τοῦ λευκοῦ μανδηλίου της τὰ ὑπὸ τοῦ ἑδρωτος κάθυγρα μέτωπά μας, μᾶς ἐδιηγῆθη τὴν ἀκόλουθον διήγησιν:

« Ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ἀνάληψίν του, ὁ Σωτὴρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἔστειλε τάγμα Ἀγγέλων ὅπως ὠδηγήσωσι θριαμβευτικῶς εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν Παναγίαν Παρθένον, τὴν μητέρα του.

« Ἡ Ἀειπάρθενος, καθ' ἣν στιγμὴν οἱ οὐράνιοι πρέσβεις παρουσιάσθησαν ἐνώπιόν της καὶ ἀνήγγειλον τὴν ἀθανασίαν αὐτῆς καὶ τὴν πρὸς τὸν Ἰδὸν καὶ Θεὸν αὐτῆς ἀνάκλησιν, ἐκράτει εἰς χεῖρας δεσμίδα ἀνθέων, πιστῶν εἰκόνων τῆς καρδίας της. Ἐνῶ δὲ ἀνήρχετο τὰς οὐρανίας ἐκτάσεις ἐπὶ τῶν πτερῶν τῶν ἀύλων φροῶν της, ἔβριπτε μεθ' ἐνὸς συμπαθοῦς βλέμματος ἀνά ἐν ἄνθος ἐπὶ τῆς γῆς ταύτης, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπεχωρίζετο μὲν διὰ παντός, ἀλλὰ τὴν ὁποίαν δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ λησμονήσῃ ποτέ.

« Πρὶν πέσουν τὰ τελευταῖα ἄνθη, ἡ Παναγία εἰσῆλθεν εἰς τὰ δώματτα τοῦ Ὑψίστου καὶ ἐφύλαξεν ἐν λευκὸν ῥόδον μετὰ κλώνου δάφνης· καὶ τὰ δύο ταῦτα φυτὰ διέμενον, ὡς πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τὸν οὐρανὸν, ἀθάρατα, ἀμάραντα, ἀθάνατα· καὶ ἡ Παναγία ἰγάπη τὰ ἄνθη ταῦτα καὶ ἐκρά-

τει αὐτὰ πάντοτε εἰς τὰς χεῖράς της ὡς τελευταῖον τῆς ὕλικῆς πατρίδος της ἐνθούμημα. Τὰ ἄλλα δὲ ἄνθη, τὰ ὅποια ἡ Ἀειπάρθενος κατὰ τὴν ἀνοδὸν της ἔβριψε, δώδεκα τὸν ἀριθμὸν, μετεμορφώθησαν κατὰ τὴν πτώσιν των εἰς δώδεκα ψυχὰς, αἵτινες ἦλθον νὰ οἰκησωσιν ἐπὶ τῆς γῆς εἰς τὰ σώματα δώδεκα παρθένων. Αἱ παρθένοι αὐταὶ ἐμεγάλωσαν, καὶ ἐκάστη ἠκολούθησε διάφορον ὁδόν. Ἄλλ' ὑπῆρξαν ἀξίαι τῆς θείας προστάτιδος αὐτῶν; ἐξεπλήρωσαν ἄρα γε τὴν ἀποστολήν των; Θὰ τὸ ἴδωμεν.

« Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς περίπου αἰῶνος καὶ τὸ τελευταῖον ἄνθος ἐμαράνθη, καὶ ἡ τελευταία γυνὴ ἀπέθανε, καὶ ἡ τελευταία ψυχὴ ἀνέβη εἰς τὸν οὐρανόν. Τότε ἡ Βασίλισσα τῶν Ἀγγέλων προσεκάλεσεν ἐνώπιόν της ὅλας ἐκεῖνας τὰς ψυχὰς καὶ ταῖς ἐζήτησε λόγον τῶν πράξεων των.

— « Κατέφθειρα ὄλην μου τὴν ζωὴν, εἶπεν ἡ πρώτη, εἰς μάταια καὶ ἐπιπόλαια πράγματα. Γεννηθεῖσα πλουσία καὶ ὠραία, διεφθάρην προῶτως ὑπὸ τῶν κολακιῶν τῶν περιστοιχούντων με ἀτόμων, καὶ μεγίστην περὶ ἐμαυτῆς ἔλαβον ἰδέαν. Ὁ μόνος μου λογισμὸς ἦσαν τὰ κοσμήματα, αἱ ἑορταὶ καὶ αἱ διασκεδάσεις, ἡ μόνη μου φροντίς πῶς νὰ λάμψω, πῶς νὰ ἐπισύρω τὰ βλέμματα, πῶς νὰ κάμω νὰ ὀμιλοῦν δι' ἐμέ. Ὅλοι οἱ νέοι με περιετριγύριζον, με ἐκολάκευον, ἐξεθειάζον τὴν ὠραιότητά μου, μοὶ ἐπλεκον χιλίους στεφάνους καὶ θεώρουν ὡς δῶρον ἀνεκτίμητον ἐν βλέμμα μου, ἐν μειδιαιμά μου, ἓνα λόγον μου, καὶ ἤριζον πρὸς ἀλλήλους διὰ τὴν δεξιάν μου, διὰ τὴν ὠραιότητά μου, διὰ τὰ πλοῦτή μου. Ἐγὼ δὲ πρὸς ὅλους ἐμειδίω, εἰς ὅλους ἐδίδον ἐλπίδας, ἀλλὰ καὶ ὅλους ἠπάτων. Ὁ σκοπὸς μου ἦτο νὰ ἔχω πολλοὺς ἐζευγμένους εἰς τὸ ἄρμα τῆς κενοδοξίας μου. Ὄθεν καὶ ἀντέτεινον πάντοτε εἰς τὰς περὶ συζεύξεως προτροπὰς τῶν γονέων μου, νομίζουσα ὅτι εἶνε πάντοτε ὁ καιρὸς ὑπὸ τὴν διάθεσίν μου, καὶ θέλουσα νὰ χαρῶ ἀκόμη τὴν βασιλικὴν ἐκείνην ζωὴν. Οἱ γονεῖς μου ἀπέθανον, καὶ ἐγὼ ἐξηκολούθουν τὸν αὐτὸν βίον· ἀντὶ δὲ νὰ λυπηθῶ διὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων μου ἐχάρην μάλιστα, διότι ὁ θάνατός των με καθίστα ὄλωι κυρίαν τῶν πράξεων μου. Καθ' ὅσον ὁμως παρήρχοντο τὰ ἔτη μου, οἱ λατρευταὶ μου με ἐγκατελίμπανον βαθμηδὸν ὄλωι, καὶ ἡ ὠραιότης μου ἤρχισε νὰ ἐκλείπῃ. Τέλος ἐφθασε μία στιγμὴ, καθ' ἣν τρομερὸν δι' ἐμέ κενὸν ἐσηματίσθη περίξ ἐμοῦ, καὶ εἰς μάτην διὰ ψευδῶν καὶ τεχνητῶν μέσων ἐπροσπάθουν νὰ καταστήσω τὸ πρόσωπόν μου ἐπαγωγὸν ἀκόμη. Οἱ ὀλίγοι, οἵτινες με ἐπλησίαζον ἔτι, ἔπραττον τοῦτο ἢ διὰ νὰ με χλευάσωσιν ἢ διότι ἐκ τύχης εἶ-

ρίτκετο πλησίον μου νέα τις και ώραία γυνή. Έκ τής εγκαταλείψεως ταύτης ή λύπη μου υπήρξε τσαούτη, ώστε με έφερεν εις τόν τάφον. . . »

« Η Παναγία χλευαστικώς έμειδίασε.

— « Τσαούτη τις υπήρξε και ή ιδική μου ζωή, είπεν ή δευτέρα ψυχή. Έγώ όμως δεν έμεινα άγαμος άλλ' ένυμφεύθην, και ένυμφεύθην όπως εύχαριστήσω κάλλιον τήν κενοδοξίαν μου και τās πρόσ τās κοσμήματα, τούς συρμούς, τās διασκεδάσεις και τόν θόρυβον όρέξεώς μου. Έφρόντιζον μόνον περι φρουδών και βλαβερών πραγμάτων- έφρόντιζον να μανθάνω πού εύρίσκονται δύο δια να γίνω και έγώ τρίτη, διό και καθ' έκαστην είχον έριδας και διενέξεις μετά του άγαθού άλλως τε συζύγου μου, όστις κατ' άρχάς με ύπερηγάπα, αλλά δια τήν κακήν ταύτην διαγωγήν μου ύστερον με είχε μισήσει και βδελυχθή, διότι υπήκουσα εις τās κακās είσηγήσεις τής μητρός μου και εις τήν κακήν μου κεφαλήν, διότι ήθελα και καλά να κατασπαταλήσω όσα εκέρδιζεν ούτος δια τής εργασίας του εις ένδύματα και εις κοσμήματα, και μετεχειριζόμην αυτόν ούχι ως σύζυγον άλλ' ως υπηρέτην μου. Τέλος διεζεύχθην, και μετά τήν διάζευξίν μας ό κόσμος, αντί να με μειδιή έρωτικώς, ως πρότερον, μοι έμειδία χλευαστικώς. Ζήσασα δε εισέτι όλίγα έτη παρηγκωμισμένη και περιφρονημένη από όλους, και μεταμειλιθείσα δια τήν άπερισκεπτον διαγωγήν μου, απέθανον εκ τής πείνης, διότι όλοι με εγκατέλιπον και δεν ήδυνάμην να εργασθώ δια να τραφώ, ως μη μαθούσα όταν ήμην νέα να εργάζωμαι. »

« Η Παναγία απέστρεψε περιφρονητικώς τόν πρόσωπον.

— « Γεννηθεΐσα εκ πτωχών μεν πλην τιμίων γονέων, είπεν ή τρίτη, ώφειλον να ακολουθήσω τόν παράδειγμά των, και να ζήσω πάντοτε ένάρετος και άμωμος. Πλην οΐμοι! ή άκάθεκτος προς τās υλικās ήδονάς φύσις μου, οι πειρασμοί του κόσμου και αι κακαί συναναστροφαι με κατέστρεψαν. Άπατηθεΐσα υπό τινος αίσχρου και φαυλοβίου νέου, του όποιου τās ύποσχέσεις ένόμιζον ειλικρινείς, έξώκειλα· ό άπατεών μου με έγκατέλειψε μετ' όλίγον, και έγώ, παρασυρθεΐσα υπό τής όρμής των παθών, υπό των προτάσεων καταχθονίου τινός γραιδίου και υπό του καταφλέγοντος τās στήθη μου μεγάλου τής φιληδονίας πυρός, κατέφυγον εις αίσχρόν τι άκατονόμαστον καταγώγιον, και εκεί από έγκλήματος εις έγκλήμα κατήνησα έκτρωμα τής φύσεως, μέχρις ου ό θάνατος ήλευθέρωσεν άπ' έμού τήν κοινωνίαν, τής όποιās κατέστην ό λυμεών και ή μάστιξ. »

« Έρύθημα αιδούς και βδελυγμού εκάλυψε τās άγνόν μέτωπον τής Παναγίας, ήτις εκρυψε τόν πρόσωπον έντός των χειρών της.

— « Είς τσαούτην λοιπόν κατάστασιν έτελείωσα και έγώ τās ήμέρας μου, είπεν ή τετάρτη. Παρεσύρθην εις τήν αίσχράν ταύτην ζωήν, ούχι υπό τής φιληδονίας, άλλ' υπό τής τρομεράς ανάγκης και υπό τής άτυναιδής πλουσίου τινός. Μείνασα χήρα πολύ νέα, ώραία και μήτηρ τριών άνηλικών τέκνων, τās όποιās δεν ήδυνάμην να θρέψω, διότι ούτε ό σύζυγός μου με αφήκε τι ούτε ή εργασία μου εξήρκει εις τήν διατροφήν τεσσάρων ατόμων, κατέφυγον μετά πολλούς διαταγμούς προς πλούσιόν τινα, τόν όποιον ή κοινή γνώμη ήθελε λίαν φιλελεΐμονα. Άλλ' οΐμοι! τόν πλούτιόν του ό άνήρ εκείνος τόν μετεχειρίζετο υπό τόν πρόσχημα τής έλεημοσύνης δια τούς άνοσίκοους και βδελυρούς σκοπούς του. Ξένος προς πάν χριστιανικόν και ανθρώπινον αΐσθημα, ήθέλησε να με πωλήση τήν έλεημοσύνην του. . . Άπέριψα μετ' άγανακτήσεως τήν πρότασίν του, αλλά τās τέκνα μου, τās άθώα και δυστυχή μου τέκνα, εξήτουν άρτον, και ή μικρά και θρηνώδης φωνή των έθέριζε τās σπλάγχνα μου. . . Υπέκυψα! και τόν πρώτον τούτο βήμα με κατέστρεψεν. Έντός όλίγου τās τέκνα μου άφηρπάγησαν υπό του θανάτου, και έγώ ως παράφρων κατέφυγον παρά τινι γραιίχ, τήν όποιαν ένόμιζον φίλην μου, και ήτις ώφεληθεΐσα υπό τής απελπισίας μου με άπόλεσε. Τρομερά άσθένεια με ήλευθέρωσε τής αίσχράς εκείνης και έπαχθοūs ζωής, εξ ής έπροσπάθησα μεν πολλάκις να απαλλαγθώ και ούτω να άγνισθώ, αλλά δεν ήδυνάμην διότι ήμην έστιγματισμένη· και άλλοίμονον εις τήν γυναικα, ήτις άπαξ έξωκειλλει και στιγματισθή! δεν υπάρχει άλλη έλπίς δι' αυτήν, ειμή ό θάνατος. »

« Η Παναγία εδάκρυσε.

— « Νυμφευθεΐσα νέα μετ' άνδρός, τόν όποιον ούδέποτε ήγάπησα, είπεν ή πέμπτη, διετέλεσα τιμία και πιστή εις τās χρέη μου δια τόν φόβον του κόσμου· έτεκνοποίησα, αλλά δεν έγνώριζον πώς να αναθρέψω τās τέκνα μου· έν ένι λόγφ έζησα ζωήν όλως φυτικήν, και απέθανον ως είχον ζήσει. »

« Η Παναγία έστέναξε.

— « Γοητευθεΐσα υπό των λόγων μοναχής τινος φίλης τής μητρός μου, είπεν ή έκτη, έτάφην ζώσα και νεωτάτη έν τινι μοναστηρίφ, όπου μετ' όλίγον έτελεούθησα λησιμονημένη και άγνωστος, και επιθυμούσα διακαώς τήν ζωήν του κόσμου, τήν όποιαν ούδέποτε έγνώρισα. »

« Η Παναγία εκίνησε θλιβερώς τήν κεφαλήν.

— « Γεννηθεΐσα εκ γονέων, εις τήν έσχάτην τής κοινωνίας τάξιν άνηκόντων, είπεν ή έβδομη, από μικράς μου ήλικίας θεώρουν ως τόν μέγιστον των εύτυχημάτων τόν να έχω έν τεμάχιον λευκού άρτου. Συνεζεύχθην μετά τινος νέου, εις τήν αυτήν άνήκοντος τάξιν, και διηργόμην όλας τās ήμέρας μου εργαζομένη από πρωίας μέχρι νυκτός μετά του συζύγου μου, όπως θρέψωμεν τās πολυάριθμα τέκνα, τās όποιās συνοδεύουσι φεΐ! τήν πτωχείαν. «Ο σύζυγός μου απέθανε, και έγώ, μη δυναμένη να θρέψω όλην εκείνην τήν πολυάριθμον οικογένειαν, έχάρισα τās τέκνα μου εις άλλους, κρατήσασα μόνον τόν νεώτερον, έν θυγάτριον· μετ' όλίγον έστερηθην και του φωτός, και ήναγκάσθην να έπαιτώ τόν άρτον μου έν ταις τριόδοις, έως ου τέλος ό θάνατος με απήλλαξε των δεινών μου. Πλην, οΐμοι! έγκατέλειψα, Παναγία μου, τόν άνήλικον τέκνον μου εις τούς δρόμους, άστεγον έρημον, όρρανόν, άπροσπάτευτον. Άχι! ή ιδέα αυτη με κατατήκει ακόμη και ένταΰθα! . . . »

« Δάκρυ οΐκτου έρρέυσεν από των παρειών τής Άειπαρθένου, ήτις, τείνασα τήν δεξιάν, έθεσεν αυτην επί τής ψυχής εκείνης, και δια του θείου αυτης μειδιάματος έπαρηγόρησεν αυτην.

— « Ηγεμονίς μεγάλου βασιλείου, είπεν ή όγδόη, διήλθον όλην μου τήν ζωήν καταδυναστεύουσα τούς υπηκόους μου και παρασύρουσα τόν σύζυγον μου εις τήν τυραννίαν· έτελεούθησα δε άδοξος και μισουμένη παρά πάντων, και αντί εύλογιών άρα! και βλασφημίας, αντί δακρύων συριγμοί έσυνώδευσαν τήν ταφήν του σώματός μου. . . »

« Βλέμμα τρομερόν τής Παναγίας, βλέμμα όργής και άρας ύπεδέχθη τήν έξομολόγησιν τής ψυχής ταύτης.

« Κατά τόν αυτόν τρόπον έδιηγήθησαν τήν έαυτών ζωήν και αι λοιπαί ψυχαι μέχρι τής ένδεκάτης, και ή διήγησίς των ήτο ή καθαρά αλήθεια, διότι δεν εύρίσκοντο πλέον επί τής γής, τής πατρίδος του ψεύδους και τής άπάτης, άλλ' έν τφ ούρανφ, τφ χώρα τής αληθείας. «Η Παναγία δι' ένός μειδιάματος, στεναγμού ή δακρύου, ύπεδέχετο τήν έξομολόγησιν εκάστης ψυχής.

— « Σύ δε; ήρώτησε τήν τελευταίαν.

— « Έγώ, είπε μετρομάρτυρας ή δωδεκάτη ψυχή, τόν δωδέκατον άνθος, έγώ ούδέν αξίον λόγου έχω να διηγηθώ. Έγεννήθην εις τήν κλεινήν πατρίδα τής Πηνελόπης, τής Ηρίνης, τής Γοργούς, και εκ γονέων εύκαταστάτων και χρηστών. Οι γονείς μου έφρόντισαν πολύ περι τής ανατροφής μου, και με έμαθον να εκτιμώ τās πράγματα

κατά τήν αληθή αυτών αξίαν. Κατά τήν νεότητά μου άφιέρωσα όλην μου τήν καρδίαν εις τόν Θεόν μου, εις τήν πατρίδα και εις τούς γονείς μου, και μετ' όλίγον εις τās άντικείμενα ταΰτα τής άγάπης μου προστεθήσαν ό σύζυγός μου και τās τέκνα μου. Συνεζεύχθην μετά τινος νέου, μετριωτάτης μεν καταστάσεως, ένάρετου όμως και φιλοπάτριδος, πεπαιδευμένου και αγαπώντός με. Τόν ήγάπησα εξ όλης ψυχής, και διήλθον όλην μας τήν ζωήν έν χριστιανική άγάπη και δημοσίφ· ούδέποτε ήλθον εις διενέξεις δια τās φρουδα και μάταια εκείνα πράγματα, δια τās όποιās τόσα φεΐ! άνδρόγυνα δυσαρεστούνται μεταξύ των, και τās όποιās καταστρέφουσι τήν ήσυχίαν τόσων οικογενειών! Τόν ήγάπων και τόν έσεβόμην, με ήγάπα και με έσεβετε, και εξώμεν ούχι δια τόν κόσμον άλλ' δια τήν οικογένειάν μας· ή μόνη μας φροντίς ήτο ή καλή ανατροφή των τριών τέκνων μας, δύο άρρένων και ένός θήλεος. Μετά μακρά έτη εύτυχίας επήλθε τέλος και ή έποχή των δοκιμασιών.

Έλθόντος του πρεσβυτέρου υιού μας εις νόμιμον ήλικίαν, τφ έδώκαμεν τήν εύλογίαν μας, και τόν έστειλαμεν να υπηρετήση τήν πατρίδα. . . . Δεν επέστρεψε πλέον! Βαθεία και άνίατος πληγή έσπάραξε τās σπλάγχνα μου, τόν όμολογώ, Παναγία μου· ήμην μήτηρ, και γνωρίζεις τί έστι μήτηρ. Μετ' όλίγον απέθανε και ό δεύτερος υιός μου και ό σύζυγός μου. . . . μοι έμεινεν ή θυγάτηρ μου, και άφιέρωσα τήν επίλοιπον τεθλιμμένην ζωήν μου εις τήν ανατροφήν και τήν εύτυχίαν της, και συνεζεύξα αυτην μετά τινος χρηστού νέου, μετά του όποιου ζή έν πάση ολβιότητι. Έπέζησα αρκετά έτη όπως ιδω και αναθρέψω τινάς εγγόνους μου, και άνέμενον τόν θάνατον άνευ τινός φόβου. Έτελείωσα δε με ήσυχον τήν συνείδησιν, διότι νομίζω ότι εξετέλεσα τόν κατά δύνάμιν τόν χρέος μου· καθότι έρωσ και άρσιώσις υπήρξεν όλη μου ή ζωή. Ηγάπησα ως θυγάτηρ και καλή πολιτίς, ως σύζυγος, ως μήτηρ και ως μάμμη, και απέθανον ως καλή Χριστιανή. »

« Χαρά και μειδίωμα θεϊόν έφώτισαν τόν άγγελικόν τής Θεομήτορος πρόσωπον.

— « Εΰγε, θυγάτερ! είπε, προσφέρουσα αυτη τās δύο φίλα αυτης άνθη, τόν κλώνα τής άφνης και τόν λευκόν ρόδον. Σύ μόνη είσαι αξία, σύ μόνη εξεπλήρωσας τόν καθήκόν σου, σε μόνην πρέπει να άνταμείψω. Η άποστολή και τόν καθήκον τής γυναικός επί τής γής εινε ό άγνός έρωσ και ή άρσιώσις εις τήν οικογένειάν της, εις τόν σύζυγον, τās τέκνα και τήν γεννέταιραν αυτης γήν. . . . Λάβε τās άνθη ταΰτα, προσφιλής θυγάτερ του ούρανού, και στόλισον τήν ένδοξον κεφαλήν σου! »

α Τα βιβλία λέγουν, προσέθηκε τελευταία τήν διήγησιν ἡ θεία μου, ὅτι κάθε ἑκατὸν ἔτη ἡ Παναγία συγκαλεῖ ἐνώπιόν της τὰς ψυχὰς, αἱ ὁποῖαι ἀνέβησαν κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ εἰς τὸν οὐρανόν, τὰς ἐρωτᾷ διὰ τὰ ἔργα τῆς ζωῆς των, καὶ ἀνταμείβει ἐκείνην, ἧτις εἶνε ἀξία ἀμοιβῆς, ἐκείνην, ἡ ὁποία ἐμιμήθη τὴν δωδεκάτην ψυχὴν. Κυριάζετε λοιπὸν, καριστάκια μου, νὰ ἀκολουθήσατε τὸ παράδειγμα τῆς ἀγαθῆς ἐκείνης ψυχῆς, ὅπως καὶ σεῖς ἀνταμειβήτε. »

ΛΑΞΞΑΝΔΡΟΣ ΖΩΗΡΟΣ.

ΕΦΕΥΡΕΞΕΙΣ ΚΑΙ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ.

(Ἐρανίσματα ἐκ διαφόρων πηγῶν).

ΥΠΟΒΡΥΧΙΟΙ ΓΕΦΥΡΑΙ.

Εὑρεσις καὶ κατασκευὴ τῶν υποβρυχίων γεφυρῶν ἀνάγεται εἰς τὴν παναρχαίαν ἐποχὴν. Διδώρος ὁ Σικελιώτης ἀναφέρει ὅτι ἡ Σεμίραμις, ἡ μεγαλοουργὸς ἐκείνη καὶ φιλόκαλος βασίλισσα τῶν ἀρχαίων χρόνων, κατεσκεύασε δύο ὡραῖα καὶ μεγαλοπρεπῆ παλάτια εἰς ἑκατέραν τῶν δύο ἀντιθέτων ὀχθῶν τοῦ ποταμοῦ Εὐφράτου. Θέλουσα δὲ νὰ μεταβαίη ἀπὸ τοῦ ἑνὸς εἰς τὸ ἄλλο χωρὶς νὰ ᾔνη ὁρατὴ ὑπὸ τῶν ἀδιακρίτων καὶ περιέργων ὀφθαλμῶν τοῦ λαοῦ, κατεσκεύασε θολωτὴν τινα διόδον ὑπ' αὐτὴν τὴν κλίτην τοῦ ποταμοῦ. Καὶ πρῶτον, σκάψασα διώρυγὰ τινα βαθυτάτην, ἔτρεψε πρὸς αὐτὴν τὸ ποτάμιον ῥεῦμα, εἰς τὸν ὅσον ὥστε τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς κλίτης, ὅπου ἐμελλε νὰ κατασκευασθῇ ἡ ὑπόγειος γέφυρα, ἔμεινε ξηρὸν καθ' ὅλον τὸν ἀπαιτούμενον καιρὸν τῆς κατασκευῆς. Τὸ τεῖχος τοῦ θόλου, κατεσκευασμένον ὑπὸ μεγάλων πλίνθων, συνηνωμένων διὰ τινος ἀσβεσταργίλλου, ἠνωμένης μετ' ἀσφάλτου, εἶχε πάχος ἑπτὰ ποδῶν, τὰ δὲ πλάγια τεῖχη, ἐπίσης ἐκ πλίνθων κατεσκευασμένα καὶ στερεῶς κεχρισμένα, εἶχον πάχος πλέον τῶν εἴκοσι ποδῶν διὰ νὰ ἀντέχωσιν εἰς τὴν ὀρμὴν τοῦ ῥεύματος· τὸ ὅλον τῆς ὑπογείου ταύτης διόδου εἶχεν ὕψος δώδεκα ποδῶν καὶ δεκαπέντε πλάτος, τὰ δὲ δύο ἄκρα αὐτῆς ἐκλείοντο δι' ὀρειγαλκίων πυλῶν. Τὸ κολοσσαῖον τοῦτο ἔργον ἀπεπερατώθη ἐν διαστήματι διακοσίων ἐξήκοντα ἡμερῶν. Λέγεται ὅτι τοιαύτη τις ὑποβρύχιος διόδος ὑπάρχει ἐπίσης μεταξὺ τῶν ἐν Σικελίᾳ Συρακουσῶν καὶ τοῦ παρκαμμένου αὐταῖς νησιδίου Ὀρτυγία.

Ἡ τοῦ Ταμέσιος ὑποβρύχιος γέφυρα εἶνε ἐν τῶν γιγαντείων καὶ μεγαλοπρεπεστέρων ἐπιχειρημάτων τῶν νεωτέρων χρόνων· ἀλλ' ἀσυγκρίτως θαυμαστότερον ἔργον ἤθελεν ἀποβῆ τῶν ἡμετέρων προταθεῖτα καὶ ἄχρις ὥρας μὴ πραγματοποιηθεῖσα ὑποβρύχιος διόδος μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας.

ΚΡΕΜΑΣΤΑΙ ΓΕΦΥΡΑΙ.

Οἱ περίφημοι κρεμαστοὶ κήποι τῆς ἀρχαίας πόλεως Βαβυλῶνος, οἱ συγκαταλεγόμενοι δικαίως μεταξὺ τῶν ἑπτὰ θαυμάτων τοῦ κόσμου, δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἐκ τοῦ τρόπου τῆς κατασκευῆς των ὡς δίδοντες μικρὰν νύξιν εἰς τὰς κρεμαστάς γεφύρας τῶν μεταγενεστέρων χρόνων. Ὅσον δὲ ἀβέβαιος καὶ ἀν ἦ ἡ ἐποχὴ καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἀνακαλύψεως των, οἱ Εὐρωπαῖοι διατείνονται ὅτι εἰς αὐτοὺς χρεωστεῖται ἰδίως ἡ τελειοποίησις τῶν βροηθικωτάτων τούτων μέσων τῆς συγκοινωνίας. Καὶ ὅμως οὐδεμία δόξα ἐφευρέσεως χρεωστεῖται εἰς τοὺς μηχανικοὺς τοῦ ἔθνους τούτου, διότι πολλὰ τοιαῦτα γέφυραι, ἀναγκόμεναι εἰς ἀρχαιοτάτην ἐποχὴν, ἀνεκαλύφθησαν ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῶν Ἰμαλαίων ὄρεων, καὶ ἐξ αὐτῶν ὀδηγούμενοι οἱ Ἀγγλοὶ πρῶτοι, ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ κατασκευάσωσι τοιαύτας καὶ ἐν Εὐρώπῃ.

Ἐκαστος χωρὶς νὰ ἴδῃ φαντάζεται εὐκόλως τί ἐστὶ κρεμαστὴ γέφυρα· πλατεῖά τις σανίς, τουτέστι σανίδωμα στερεῶς συνεζευγμένον, ἐρριμένη ἀπὸ μιᾶς ἀκτῆς εἰς ἄλλην καὶ κρεμαμένη ἐκ τῶν δύο ἄκρων διὰ σιδηρῶν νημάτων, περιεσπειρομένων ἐν σχήματι κάλω, καὶ εἰς ὕψος τοῦ οὔτον, ὥστε νὰ διέρχωνται κάτωθεν τὰ μεγαλήτερα πλοῖα. Εἰς τὰς κρεμαστάς γεφύρας τῶν Ἰμαλαίων ὄρεων τὸ σιδηροῦν πλέγμα, τὸ συνέχον καὶ συνδέον τὰ ἄκρα τῆς γεφύρας, ἀντικαθίσταται διὰ στερεῶν σχοινίων, κατεσκευασμένων ἐκ σκληροτάτου τινὸς μακροῦ χόρτου, φουμένου εἰς τὰ ὄρη· ἡ δὲ σανίς ἢ τὸ σανίδωμα αὐτὸ φαίνεται αἰωρούμενον μεγαλοπρεπέστατα ὑπεράνω τῶν γαιῶντων ἐκείνων καὶ καταπληκτικῶν βράθρων, τανταντευόμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ὡς αἰῶρα.

Ρ.

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΕΡΡΙΚΟΥ ΤΟΥ Γ'.

Ο τέως Δουξ τῆς Ἀνδεγαυίας (D' Anjou) ἀνέβη εἰς τὸν θρόνον τῆς Γαλλίας τῷ 1355 ὑπὸ τὸ ὄνομα Ἐρρίκος Γ'. « Πρὸ βασιλεὺς, κατὰ τὸν

ἱστορικὸν Μεζεραῖον, δὲν ἤθελε κριθῆ ἀξιώτερος νὰ βασιλεύσῃ, ἐὰν δὲν ἐβασίλευε! » Καὶ τῶντοι ὁ Ἐρρίκος εἶχε πάσας τὰς κλίσεις καὶ τὰς ἀρετὰς χρηστοῦ μονάρχου. Ἦτο παρρησιαστικὸς, ἀξιοπρεπὴς περὶ τοὺς λόγους καὶ τοὺς τρόπους, ἠλαρὸς τὴν φυσιγνωμίαν, ἐπιεικὴς τὸ ἦθος καὶ ἀνδρείος, ἐν μέρει δὲ καὶ στρατηγικός· διότι ἀνδραγαθίαι τινὲς, οἷσι αἱ κατὰ τὰς μάχας τοῦ Ζαρνὰκ καὶ Μονκοντοῦρ, περιέβαλον αὐτὸν μὲ πολεμικῆς δόξης εὐκλείαν, ἀναγγελλούσης μέλονται ἤρωα τσοῦτω ἀναγκαῖον εἰς τὸ κατακρηματισμένον βασίλειον τῆς Γαλλίας.

Ἄλλ' ἡ δύναμις τοῦ ἡγεμόνος τούτου ἐξέλιπε κατ' αὐτὸ τὸ ἔργον του, ὁ δὲ ἀνδρείος καὶ ἐπιχειρηματίας ἄλλοτε Δουξ τῆς Ἀνδεγαυίας ἀναδείχθη ἡλίθιος Ἐρρίκος Γ'. Πόθεν ἄρ' αὖτε προήλθεν ἡ μεταβολὴ αὐτῆ τοῦ χαρακτῆρός του; μήπως ἐκ τοῦ ὀλεθρίου ἀξιώματος τῆς μητρὸς του, φοβούσης ὅτι οἱ ἀντιπολιτευόμενοι καὶ ἐπιφοβώτεροι τῶν βασιλέων ἐχθροὶ ἔπρεπε νὰ ἐκθληθῶνται διὰ τῶν αὐλικῶν ἡδονῶν; Ἄλλὰ βεβαίως οὐδέποτε μαγεία ἠδύνατο νὰ προξενήσῃ μεγαλητέραν μεταμόρφωσιν. Ὅθεν, ἐνῶ ὁ Καθολικὸς ὤφειλον νὰ συνασπίζωνται, ὁ Ἐρρίκος ἐδράβετο τοὺς μάλλον ἐπιτηδείους τῶν φίλων του εἰς διαφθορὰν τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν αὐλικῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐσκεπάζετο τὰς χεῖρας διὰ μυριπνῶν χειρῶν, ἠλείφετο τὸ πρόσωπον μὲ εὐώδη μίγματα ἢ ἐπεπάσσετο μὲ ἄμυλον, κατὰ τὴν τότε συνήθειαν, περιεφέρετο ἀτάκτως εἰς τὰς ῥύμας τῶν Παρισίων, τύπτων πολλάκις τοὺς παραπορευομένους, ὡς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν εὐθυμιῶν τῆς ἀποκρέω, ἢ εἰσεχώρει ἀσυστόλως καὶ εἰς αὐτὰς τὰς τυχοῦσας οἰκίας. Τῇ δὲ 14 Ἰουλίου τοῦ 1376 ἐπέστρεψε μετὰ τῆς βασιλίσσης ἐκ τῆς Νορμανδίας, συνεπάγων πλῆθος ψιττακῶν, κυνῶν καὶ πιθήκων. Ἐφεῦρε δὲ καὶ νέον τρόπον λατρείας τοῦ Θεοῦ, τὴν λιτανεσίαν τῶν μαστιγιωτῶν, καθ' ἣν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, κατακεχρωμένοι εἰς μικρὰ σακκία κυανᾶ μέλανα ἢ λευκά, ἔτρεχον χορεύοντες καὶ φωνάζοντες ὡς παράφοροι. Καὶ ἔπειτα, θαυμάζομεν πῶς ἐξανέστη ὁ λαὸς κατὰ τῆς τοιαύτης τῶν ἀνθρώπων ἐκείνων ἀποκτηνώσεως!

α Ἐξακολούθει, Ἐρρίκε, ἔγραφον εἰς μίαν τῶν κατὰ τοῦ βασιλέως σατυρῶν, ἐξευτέλιξε τὸ βασιλικὸν διάδημα, τὸ ὅποιον σοὶ ἔδωκεν ὁ Θεὸς διὰ νὰ τὸ καταστήσῃς σεβαστὸν εἰς τὴν Γαλλίαν! βυθίζου εἰς ληθαργικὸν ὕπνον! Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ τούτω ἀγρυπνοῦσι, δαίλαιε, οἱ κακοῦργοι, καὶ μετ' ὀλίγον θέλει ἀνηγήγηται ἀπ' ἄκρου ἕως ἄκρου τῶν παλατίων τοῦ Σάν-Κλοῦδου ἡ τρομερὰ

φωνή: α Τόπον εἰς τὴν ἐκδίχησιν τοῦ λαοῦ! β Τῶντοι ἡ ἐκδίχησις αὐτῆ ὑπῆρξε φρικτὴ· διότι ἡ κοινὴ ἐξαχρείωσις ἦτο τσοῦτον προχωρημένη, ὥστε τὸ ἐγγειρίδιον ἔμεινε τὸ μόνον ὄργανον σωφρονισμοῦ κατὰ τὴν πολιτείαν καὶ τὰς οἰκογενεάς. Οὕτως ἐφρονεῦθσαν καὶ οἱ ἄρχοντες Γύζαι. Διατριβαὶ ὑβριστικαὶ ἐξηκολούθουν νὰ δημοσιεύωνται, καὶ ἐτοιχοκώλωντο πολλάκις κατὰ τῆς δυστυχοῦς βασιλικῆς οἰκογενείας, διὰ νὰ ποτίζεται πρῶτῳς ὁ ὄχλος τὸ ὅποιον πειριεῖχον ὀηλητήριον. Αἰσχρὸν ἐστὶ νὰ ἀναφέρωμεν τὰς βαναύσους πολλῶν ἐξ αὐτῶν λοιδωρίας· ἀρκεῖ δὲ μόνον νὰ εἰπωμεν ὅτι τῶν ποιητῶν ἡ φαντασία ἐξήφθη ὡς εἴπερ ποτὲ ἐπὶ τῆς πονηροτάτης ταύτης ἀμίλλης, ἡ δὲ μήτηρ τοῦ βασιλέως ἐλέγετο παρὰ τινος ἐξ αὐτῶν χειροτέρα καὶ αὐτῆς τῆς Ἰεζάβελ, διότι οὔτε οἱ κύνες ἤθελον καταδεχθῆναι νὰ καταφάγωσι τὸ πτώμα τῆς. Πρὸ πάντων ἐπιλοτιμείτο ἡ κατὰ τοῦ βασιλέως Συμμαχικὴ ἑταιρεία, ἡ λεγομένη Ligue, νὰ πολλαπλασιάσῃ τοὺς σκανδαλώδεις τούτους λιθέλλους, εἰς οὓς ὅμως ἐνίοτε παριστάνετο πιστότατα ἡ ἐπικρατοῦσα κατάστασις, ὡς εἰς τοὺς ἐφεξῆς στίχους:

α Ὅσοι νὰ ζωγραφίσῃτε κόσμον ἀνεστραμμένον
 θλίψτε, τὴν γυμνότητα γράψτε τῆς Γαλλίας,
 τὰς πιεζούσας τὸν λαὸν αἰσχρότητας μυρίας,
 ἐξ ὧν εἶνε τὸ ἔδαφος ἡμῶν κατεπαρμένον.
 Ἐθελούλους εὐγενεῖς φαντάσθητ' ἀσυστόλως
 εἰς ὑποργήματ' ἄθλια, καὶ ἀναλήθους ὕλως·
 ὁ ὄνος ἔγεινε κριτής, πεινᾷ ὁ χρηστοίτης,
 κ' ἐνῶ λιμώττει ὁ σφῆρς παχύν' ὁ κακοῦθος.
 Τὰ τῆς Ἀλλῆς ἀνδράποδα στολίζονται ἰδίως
 μὴ χάριν ἐξαιρετικὴν. Ἴδου ἡμῶν ὁ βίος! »

Ἐνῶ αἱ τοιαῦται σάτυραι περιεφέροντο πανταχοῦ κατὰ τοῦ πρώτου ἄρχοντος, ἐσπούδαζον καὶ οἱ ἱεροκήρυκες νὰ υποθάλωσι κρυφίως τὴν στάσιν καὶ τὴν δημοσίαν ἀγανάκτησιν. Ἐνταῦθα δὲ κατ' ἐξῆχὴν πρέπει νὰ ἐλετήσωμεν τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦς τὴν ἀσθένειαν, διότι δυσκόλως δύναται τις νὰ ἀνεύρῃ τὴν ἀρχὴν τῶν γενομένων ἐν μέσῳ τοιοῦτου χάους ἐγκλημάτων, συκοφαντιῶν, βρᾶδουργίας καὶ ἐξευτελισμοῦ.

Ἄλλὰ βεβαίως τὸ ὀρθοσκευτικὸν αἰσθημα πρὸ πάντων παρώξυνε τὴν πληθὺν τῶν στασιαστῶν, ἐπειδὴ ἔλεγον ὅτι δὲν ἤθελόν ποτε ἀνεχθῆναι μὲν χρεὶ τέλους αἰρετικὸν βασιλεῖα. Σημειωτέον δὲ ὅτι πρῶτον τοῦτον τὸν ὄρκον, τὸν περὶ πίστεως, ὠρκίζοντο οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας, ἐπ' αὐτῷ δὲ πεποιθότες καὶ οἱ ὑπῆκοι, ὡμνουν εἰς αὐτοὺς πίστιν καὶ εὐπίθειαν. Τοῦτο δὲ ἀναγνωρίζων καὶ Ἐρρίκος ὁ Γ', ἔλεγε πρὸς τὸν διάδοχόν του, ἡδῶ τὰ λοιθία πνέων: α Ἐστὸ βέβαιος ὅτι ποτὲ

τησεν ο βασιλεύς. — Μεγαλειότατε, απήντησεν ο κόλαξ τεχνίτης, βλέπω νίκας τινάς πλειύτερον επί του μετώπου της υμετέρας Μεγαλειότητος. »

Δημάρχος πόλεως τινος, εύρεθείς ποτε ήναγκασμένος να δώση διαβατήριον εις διακεκριμένον τινά πλούσιον μονόφθαλμον, και μη θέλων να φανή τόσον απολίτευτος ώστε να εκθέτη την δυσμορφίαν αυτού, μεταχειρίσθη την ακόλουθον φράσιν: « Όφθαλμοί μέλανες, εις των οποίων εινε άπών. »

« Ο Βάν Δύκ ενήσυχολετο εις την επεξεργασίαν της εικόνας της βασιλίσσης της Αγγλίας, ητις ειχε θαυμασίας χειρας. Επειδή δέ έχροντοίρδει πολύν καιρόν εις την απεικόνισιν αυτών, ή ήγεμονίς τον ήρώτησε, διατι κατέβαλλε πλειοτέραν προσοχήν εις τας χειράς της παρά εις την κεφαλήν της. — « Διότι ελπίζω, Μεγαλειότατη, από τας ωραίαις αυτάς χειράς άνταμιωθήν άξίαν εκείνης, ητις τας φέρει! » απήντησεν ο ζωγράφος.

Εμπορός τις προσέφερεν εις τον βασιλέα της Ισπανίας Φίλιππον Γ' μεγαλοπρεπή και βαρύτιμον άδάμαντα, οστις έλεγεν ότι τω εκόσμιζεν ύπερ τας τρεις χιλιάδας φράγκων. — « Καί πως έτόλμησας, τω παρετήρησεν ο βασιλεύς, να διακινδυνεύσης τόσον ποσότητα; — « Ηξευρα, Μεγαλειότατε, απήντησεν ο έμπορος, ότι υπήρχεν εις τον κόσμον εις βασιλεύς της Ισπανίας. »

Είνε περιττόν να προσθέσωμεν ότι ο άδάμας ήγοράσθη άμέσως.

ΓΝΩΜΙΚΑ. — Τα έξής γνωμικά εξήχθησαν εκ τινος ήθικου Συγγράμματος εκ των συγχρόνων:

— Το να εκβάλωμεν από την κεφαλήν μας μίαν στρεβλήν ιδέαν ή μίαν πρόληψιν, εινε οδυνηρότερον του να εκβάλωμεν ένα οδόντα.

— « Ο άναίσθητος όφθαλμός άγνοεί τί έστι δάκρυον.

— « Ο άνθρωπος, οστις δέν συγκινείται υπό της άρμονίας της μουσικής και δέν αισθάνεται την καλλονήν της, επλάσθη διά προδοσίαν, δόλον και λαφυραγωγίαν.

— Χιλίων βόδων εύωδία ταχέως παρέρχεται, άλλ' ο υπό μιās ακάνθης προξενούμενος πόνοσ επί πολύ παραμένει.

— Το μεγαθύνειν τά πράγματα, έστι το ύφιν εικονίζειν και προστιθέναι αυτώ πόδας.

— « Οστις δέν δύναται να κρατήση τά μυστικά του, ως μήν παραπονηται ότι τά λέγουσ οι άλλοι.

— Έν μόν τή ειρήνη οι υιοί θάπτουσι τους πατέρας, έν δέ πολέμω οι πατέρες τά τέκνα.

— Οι μη ελπίζοντες εις μέλλουσαν ζωήν εισί νεκροί και έν τω παρόντι βίω.

— Σοί συμβαίνει εύτύχημά τι; τόσον τά καλήτερον δι' έσέ. Μη τό φανερώσης όμως διατι να λυπήσης άλλους;

— « Ο προώρως έρχόμενος θάνατος και ο βραδέως έρχόμενος έρωσ άθετοΰσι τους πρώτους νόμους της φύσεως.

ΠΕΡΙ ΓΥΝΑΙΚΩΝ Ο ΛΟΓΟΣ. — Χρηστίνα ή βασιλίσα της Σουηδίας απέρευγε την μετά των γυναικων συναναστρόφη. Ερωτωμένη δέ περι τούτου, έσυνείθιζε να λέγη: « Άποφύγω τας γυναικας και αγαπή τους άνδρας, όχι διότι εινα άνδρες άλλά διότι δέν εινε γυναικες. »

Πρώτα τις τον Άρίστιππον, ποιου είδους γυναικα να νυμφευθί. — « Άγνων, απεκρίθη ή φιλόσοφος. άν ήνε ωραία θα σε προδώση, άν ήνε δυσειδής θα σε δυσαρεστήση, πλουσία θα σε κατακυριεύση, πτωχή θα σε καταστρέψη. »

Φρυγκίσκος ο Α', βασιλεύς της Γαλλίας, έγεν ότι Αύλή χωρίς γυναικων εινε ανώζις άνευ βόδων, και έτος άνευ ανοίξεως. »

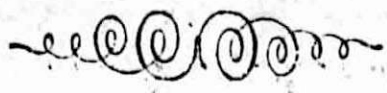
« Τρία πράγματα ήγάπησα πάντοτε, έλεγεν ο Φοντενέλλος, χωρίς όμως να τά έννοήσω: την ζωγραφικήν, την μουσικήν και τας γυναικας. »

« Ο Κάρολος Νοδιέ έν τοις άνεκδότοις αυτού λέγει: « Ο έρωσ εις την καρδίαν της γυναικός εινε ως ο άδάμας έντός του άνθρακος. Εύρίσκεισ έν αυτή το πύρ, τον θάνατον, το φώς. »

« Η Δολαμπέλλα έλεγε προς τον Κικέρωνα: « Ηξεύρετε ότι δέν έχω ήλικίαν άνωτέρην των τριάκοντα έτών; — Άναμφιβόλως πρέπει να τό ήξεύρω, απήντησεν εκείνος, διότι εινε πλέον ή δέκα έτη άπότου μοι τό επαναλαμβάνετε. »

« Ομιλών τις περι μιās γυναικός, ητις τό μόν πνεΰμα ειγεν εις άκρον ενεργόν και ζωηρόν, τό δέ ήθος ψυχρότατον, έλεγεν: « Όλον τό πύρ της γυναικός ταύτης συνεκεντρώθη εις τό πνεΰμά της, χωρίς να μείνη ο παραμικρότερος σπινθήρ εις την καρδίαν της. »

Λέγεται ότι ο Σοφοκλής εξεργάζετο πάντοτε εύνοϊκώς ύπερ των γυναικων. « Ημέραν τινά, καθ' ήν έγένετο λόγος ότι αι γυναίκες, τας οποίας παρουσίαζεν αυτός επί σκηνής ήσαν ως επί τά πλειστον τίμιαι και συνεταί, ένψ ο Εύριπίδης έδιδεν εις τά γυναικειά του πρόσωπα τον πλέον αποτρόπαιον χαρακτήρα, « Ο Εύριπίδης, απήντησεν οστις, παριστά τας γυναικας ταιούτας, όποιαι εινε. εγώ δέ τας παριστώ ταιούτας, όποιαι πρέπει να ήνε. »

Ο ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ Η ΛΑΗΘΕΙΑ.

« Η Άλήθεια μη έμεν εις την γην δηλη γυνή απ τον λάκκον της εκθήκεν εφθαρμένη και ισχνή νέμ γέροντες την φεύγουσ, την αφίνουσ την πτωχην χωρίς άστυλόν 'ς τον δρόμον έρημον και μοναχην. »

Ηλούσια ένδεδυμένος με πετράδια στολισμένος, ψευδή όμως τά πολλά πλην μεγάλα και λαμπρά, »

« εξαφνα εκεί ο Μύθος τυγχόνως παρουσιάσθη, και άφου την γλυκασιπάσθη: »

« Τι κάμνεις έδω, της λέγει, Κερ' Άλήθειά μου, μόνη; »

« — Έξεπάγισσα, δέν βλέπεις; πλην την δυστυχή καμμία δέν με δέχεται οικία! »

« — Αί! τό βλέπω, μία γραία τίποτε δέν κατορθώνει. »

« — Μ' αποστρέφεται καθέναι; ή 'Άλήθει' απεκρίθη, πάγω πάλιν να κρυφθώ. »

Και ο Μύθος: « Μόλον τούτο δέν είν' να επαινέθω, »

« πλην υποδοχην μεγάλην κάμνουσ εις έμέ τά πλήθη. »

« Άλλ' ειπέ μοι, δικτί »

« ή γυμνότης σου αυτή; »

« Δέν είν' φρόνιμο, τό βλέπεις. »

« Θελεις, αδελφή φιλάτη, ως έμέ να διαπρέπησ; »

« και οι δυο ήσ ένωθόμεν, »

« και υπό τό ένδομά μου τούτο να περιπατώμεν. »

« Έξ αιτίας σου δέν θέλουσ μ' αποβάλλει οι σοφοί, »

« κ' εξ αιτίας μου δέν θέλουσ σε ήθρίζει οι τρελλοί. »

« και κατά τό φυσικόν μας θέλομεν τοις χρησιμεύσει, »

« έσθ με την φρόνησιν σου με την τρέλλαν μου εγώ, »

« και θα διης, ω αδελφή μου, δεκτοί να μείνα κ' οι δυο, »

« και από πολλας των τρέλλας θέλομεν τους ιατρύσει. »

Τρόπος του άναζωογονείν τά μεμαραμμένα άνθη.

« Όταν δέσμη δλόκληρος κεκομμένων άνθων μαρανθη, εινε δυνατόν να επαναφέρωμεν αυτά εις την προτέραν των δρασερότητα, βυθίζοντες τα κατὰ τά δύο τρίτα του στελέχους των εις βραστόν

ύδωρ. Κόπτομεν δέ άμέσως τό μέρος του κορμου, τό όποιον εδυθίσθη εις τό ύδωρ, επαναθέτομεν την δέσμη εις άγγειον πλήρες ψυχρου και καθαρου ύδατος, και κατ' αυτον τον τρόπον δυναμέθα να διατηρήσωμεν τά άνθη δρασερά και καλλιχρωμα ως πρότερον επί τινας εισέτι ήμέρας.

Οικονομική λυχνία της νυκτός.

Λαμβάνομεν μικράν φιάλην (φούσκαν) επιμήκη εκ λευκου και διαφανους ύελου, και ρίπτομεν έντός αυτης τεμάχιον φωσφόρου, γονθρόν ως πισέλιον. άφου θερμάνωμεν ελαφρά την φιάλην ώστε να προλάβωμεν την σύντριψιν της, χύνομεν μέχρι του ενός τρίτου αυτης καλης ποιότητος βραστόν ελαιον, είτα δέ κλειόμεν επιμελώς την φιάλην. « Οσάκις θέλομεν να μεταχειρισθώμεν την λυχνίαν ταύτην, ξεστουπώνομεν την φιάλην δια να αφήσωμεν τον άερα να εισέλθη. είτα επαναθέτομεν τό στούπωμα, και ούτως έχομεν λάμψιν, επαρκούσαν ώστε να διακρίνωμεν τους λεπτοδείκτας ενός ώρολογίου. Αν ή λάμψις ολιγοστεύση, αρκει δια να την ανανεώσωμεν να ξεστουπώσωμεν δια μίαν στιγμήν την φιάλην, προσέχοντες όμως ώστε, αν ο θάλαμος ήνε πολύ ψυχρός, να θερμάνωμεν αυτην έντός των χειρων πριν ή την εκπωματίσωμεν. Η πείρα απέδειξεν ότι ή λυχνία αυτη της νυκτός δύναται κατ' αυτον τον τρόπον να διαρκέση εξ μηνας χωρίς να ανανεωθί. »

Καθαρισμός των τριχάπτων (δαντελλων) και ταινιων.

Βυθίζομεν τας κηλιωθεισας ταινίας και τά τριχάπτα, όποιουδήποτε είδους και αν ωσιν, εις άγγειον πλήρες ζύθου, τά πιέζομεν και τά σιδηρόνομεν ενόσφ εις εισέτι υγρά. Δια να αποδώσωμεν δέ εις τας κοκκινογλαύκου χρώματος έσπιλωμένας και καταστίκτους ταινίας την πρώτην των ζωηρότητα, αρκει να ρίψωμεν εις μίαν λίτραν ύδατος τεμάχιον άνθρακινης σόδας (sel de soude είδος ποτάσης), έχον μέγεθος καρυδίου, και να μουσκέυσωμεν έντός αυτού τας ταινίας επείτα, άφου τας εξάξωμεν από του άγγείου, τας περιχύνομεν με τό νερόν εκείνο, και ενόσφ εινε ακόμη υγραί τας σιδηρόνομεν.

Μέσον, δι' ου διατηρείται ο άρτος πρόσφατος και χωρίς εύρωτίασιν.

Εάν οι άρτοι, εξαχθέντες από του φούρνου, εκκλεισθώσι πάραυτα έντός σάκκων, χρησιμεύοντων πρότερον δια τό άλευρον, οστινες δηλ. εινε έσθθεν άλειμμένοι δι' άλεύρου, και οι έμπεριέχον-

τες τὸν ἄρτον οὗτοι σάκκοι κρεμασθῶσιν εἰς ἀερώ-
δη τόπον, διατηροῦνται πολλοὺς μῆνας καὶ ὀλό-
κληρον ἔτος ἐν ἀρίστη καταστάσει. Ἐν οἱ ἄρτοι
οὗτοι χρειασθῶσιν, ἐκβάλλονται ἐκ τῶν σάκκων,
περιλείφονται κατὰ τὴν ἄνω ἐπιφάνειαν αὐτῶν
δι' ὀλίγου ὕδατος καὶ τίθενται εἰς ὑπόγειον. Διὰ
τοῦ μέσου τούτου ἀναμαλάσσεται ὁ ἄρτος, καὶ
εἶνε κατὰ πάντα ἕως ὡς πρὸς τὴν ὀσμὴν καὶ
γεῦσιν μὲ τὸν προσφάτως ἐψηθέντα. Ἐπίσης ἐὼλος
ἄρτος, βληθεὶς εἰς τὸν φούρνον καὶ ζετταθεὶς, γί-
νεται ἐξίσου ἀπαλὸς ὡς οἱ νεωστὶ ἐψημένοι.

Θεραπεία τῶν χειμέλιων (ξεπαρισμάτων).

Πολλοὶ ὑποφέρουσι δαιμεῖς πόνους εἰς τοὺς πό-
δας, καὶ ἐνίοτε εἰς τὰς χεῖρας, ἀπὸ τὰς ἐρυσιπε-
λώδεις ἐκείνας φλογώσεις, τὰς γνωστὰς τῶ λαφ
ὑπὸ τὸ ὄνομα ξεπαρισμάτα, καὶ αἰτινες
συνήθως προέρχονται ἀπὸ τὸ ψύχος· ἡ θεραπεία
τῶν μ' ὄλον τούτο εἶνε εὐκολωτάτη:

Λάβε λευκοῦ κηρίου μίαν οὐγγίαν, μυελοῦ βω-
δοκοκάλων μίαν οὐγγίαν καὶ χοιρίνου ἀλείμμα-
τος τρεῖς οὐγγίαι· βράσον ὅλα ἐμοῦ, καὶ στράγ-
γισον τὸ μίγμα διὰ πανίου. Τὸ ἐσπέρας πρὶν
πλαγιάσης ἀλειψὼν τὰ χεῖμέλια, καὶ τύλιξον
μὲ πανίον τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας.

Θεραπεία τῶν ἀπὸ λυσσωδεις σκύλους
δακνομένων.

Οἱ ὑπὸ λυσσωδῶν σκύλων δακνόμενοι πρέπει
νὰ θλίψωσι πάραυτα δυνατὰ μὲ τὰς δύο χεῖρας
ὄλον τὸ πέριξ τῆς πληγῆς, ὥστε τὸ αἷμα νὰ
βρῶση ἐλευθέρως καὶ νὰ ἐξαχθῇ ὁ σίελος· εἶτα
πρέπει νὰ πλυθῇ ἡ πληγὴ μὲ μίγμα ὕδατος καὶ
τινος ἀλκαλῶδους οὐσίας, ὡς μὲ σαπωνάδαν, οὐ-
ρον, θάλασσαν, λεμονόζωμον, κτλ. Ἐνῶ δὲ θλί-
θεται καὶ πλύνεται ἡ πληγὴ, πρέπει νὰ θερμά-
νωμεν εἰς τὸ πῦρ κομματίον σιδήρου, τὸ ὁποῖον
καὶ χώνομεν ἀρετὰ βαθέως εἰς τὴν πληγὴν, προ-
σέχοντες πάντοτε τὸ σίδηρον τόσον μόνον νὰ ᾔνε
πυρωμένον, ὥστε νὰ δύναται νὰ καυτηριάσῃ μόνον
χωρὶς νὰ κοκκινήσῃ ποσῶς.

Ὡς ἀριστον ἱατρικὸν εἰς τὴν ὑπὸ λυσσωδῶν
κωνῶν προξενουμένην πληγὴν, κατὰ νεωτέραν τυ-
χάν ἀνακάλυψιν, λέγεται καὶ τὸ σχόροδον.

Πῶς νὰ πλύνωμεν ἰδρωμένον ῥοῦχον.

Βράσον εἰς νερὸν φύλλα συκῆς, πρότερον βε-
βρηγμένα εἰς κρασί ἄσπρον ἐντὸς πηλίνου ἀγ-
γείου, καὶ πλύνον τὸ ῥοῦχον μὲ αὐτὸ ἐνόσω εἶνε
θερμὸν, καὶ καθαρίζεται πάραυτα.

ΠΟΙΗΜΑ.

ΤΙ ΚΑΛΗΣ;

Ἐκ τῶν ἀνεκδότων ΠΑΙΟΥ ΤΑΝΤΑΛΙΔΟΥ.

Μὴ, κόρη, μ' ἀναγκάζεις
τὸ στόμα μου ν' ἀνοίξω,
τὸν ἄδην θά σοι δείξω
τῆς μαύρης μου ψυχῆς·
παράδειξα ὅ' ἀκούσης
ὅτ' ἄλλοις ἔστ' ἡγνοεῖς,
πῶς αἴλος σου γέλοει
ἀπέθῃ δυστυχῆς.

Παρήλαε τῆς ζωῆς μου
ἢ ἄλλα νημερία,
κ' ἐξαιφνης τραυμιά
ἡγήσῃ τρομερά,
ἀφότου νὰ σ' ἀφήσω
ἀφότου νὰ μ' ἀφήσης
ἢ θλίψῃ καὶ φύσις
καὶ τύχη μοχθηρά.

Μ' ἀπῆλκε ἀγνοῦσα,
οὐδ' ἔστρεψες τὸ δόγμα
νὰ ἴδῃς ποῖον χρεῖμα
θανάτου μ' ἦλθ' εἰδύς.

ὦ! τότε κ' ἐγὼ πρῶτον
ἤσθάνθην μέγχι πόσου
ἀγνώστου τέως νόσου
προήχθην ἀφελείας.

Μὴ μ' ἐρωτᾷς τί κλαίω!
ὅς μόνην τούτου λύσιν
θὰ λάβῃς πάλιν βρούσιν
δακρύων καὶ σιγῆν·
τὴν ἔρημον τρυγῶνα
τί κλαίει ἀν ῥωτήσης,
ὅ' ἀποκριθῇ ἐπίσης
μὲ νέαν οἰμωγῆν.

Ἐρώτα τὴν σελήνην
τί πάσχουσα ἐκλείπει,
ἐκείνη ὅτ' ἀεὶ εἶπη
τί θλίβομαι παλῶν
κακοῦργός τις πλανήτης
τὸ φῶς μου μ' ἀποκρύπτει,
κ' ἐν μέσῳ παρεμπίπτει
φθονῶν μὲ κ' ἐξωθῶν.

Ἐρώτ' αὐτὴν τὴν φύσιν,
τὰ δάση τοῦς ἀστέρας,
τὰς νύκτας τὰς ἡμέρας,
τὰ ἄνθη τὰ φυτὰ,
κοῦ πάντοτ' ἀχωρίστους
μᾶς ἔβλεπον μακρόθεν·
ὦ! τώρα πῶς καὶ πόθεν
μὲ κλαίου καὶ αὐτὰ.

Ἐρώτα τελευταῖον
αὐτὸ τὸ συνειδός σου,
κ' ἐκεῖθεν βεδαιώσου
ἀν πρέπη νὰ θρηνώ·
σὺ, ἥτις τὴν ψυχὴν μου
ἐσπούδασες βαθέως,
γνωρίζεις ἀν δικαίως
μακρὰν σου ἀσθενῶ.

Ο ΕΝΑΣΤΡΟΣ ΟΥΡΑΝΟΣ.

(Πρωτότυπον).

ΙΑ'.

Περιγραφή καὶ ἀπαριθμησις τῶν ἀστερισμῶν.

« Ὁ ποῖον Πλειάδα, καὶ Ἰσπερον, καὶ Ἀρ-
κτοῦρον... ἐνδείξαι τε καὶ ἀνεπιχρύστα
« ἄλλα, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμῶς. »
ΙΩΒ Θ'. 9.

ΒΕΡΝΑΡΔΙΝΟΣ Σαιμπιέρρος, ὁ περίδοξος
συγγραφεὺς τῆς περὶ Πληθύος Κόσμων
(Pluralité des Mondes) περιεργωτάτης πραγμα-
τείας, τῆς ὁποίας τὴν ἀνάγνωσιν συστήνομεν εἰς
τοὺς εἰδημόνας τῆς Γαλλικῆς γλώσσης, ὁμιλῶν
περὶ τῶν ἐξοχωτέρων ὄντων τοῦ μικροῦ ἡμῶν πλανή-
του, τῶν ἀστρονόμων, καὶ ἐκτιμῶν τοὺς ὑπὸ
αὐτῶν καταβαλλομένους κόπους πρὸς εὐρεσιν τῶν
ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἀνάπτυξιν τῆς ἐπιστήμης, ἐκ-
φράζεται οὕτω: « Τίς δὲν θαυμάζει τὰς παντὸς
« θαυμασμῶ ἀξίας προόδους τῶν σημερινῶν πα-
« ρατηρητῶν τῶν οὐρανίων σωμάτων; Καὶ ὅμως
« αἱ κατὰ μεταφορικὴν ἐννοίαν ἀγρυπνίαι ἐκεῖ.
« ναι, τὰς ὁποίας οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ πλείστοι τῶν
« λοιπῶν συγγραφέων καὶ φιλοσόφων καυχῶν-
« ται ὅτι ὑπομένουσι, παρὰ τοῖς ἀστρονόμοις
« εἰσὶν ἀλήθειαι πραγματικώταται. Πρὸς ταῖς
« ἀναγκαίαις δὲ ταύταις καὶ ἀναποφεύκτοις ἀ-
« γρυπνίαις, ἀνευ τῶν ὁποίων ὁ ἀστρονόμος οὐ-
« δὲν δύναται νὰ παρατηρήσῃ, ἢ ἀναλογισθῶ-
« μεν τὰς καθημερινὰς ἐπι μακροτέρας καὶ ἐπι-
« πονωτέρας ἐργασίας πρὸς ὑπολογισμὸν τῶν
« παρατηρηθέντων, καὶ τὴν αἰσθησὶν ἐκείνων τῶν
« ἀριθμῶν, εἰς τὴν τὸ πνεῦμά του διατελεῖ βεδυ-
« θισμένον ἐπὶ πολλὰς συνεχεῖς ὥρας ἐξ ἀνάγ-
« κης, καὶ οὕτω μόνον θέλομεν ἐννοῆσαι τοὺς
« πόνους καὶ ἐκτιμᾷ τὴν ὑπὲρ τῆς ἐπιστήμης
« αὐταπάρνησιν τοῦ περὶ τὴν ἐπιμοχθοτέραν
« ταύτην τῶν ἐπιστημῶν ἀσχολουμένου. »

Ἐὰν ἡ πρόοδος τοῦ ἐν τῷ παρόντι Συγγράμ-
ματι δημοσιευομένου Ἐνάστρου Οὐρανοῦ,
τοῦ μηδενὸς ἄλλο σκοποῦντος εἰμὴ ὅπως ἀπο-
δείξῃ ὅτι ἡ ἀστρονομία ἔχει μεγάλην ἐπιρροὴν
ἐπὶ τῆς ἰδέας ἢ μάλλον τοῦ αἰσθήματος, ὅπερ
ἔχομεν περὶ τῶν σχέσεων τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὴν
φύσιν, δὲν χρησιμεύσῃ ὡς ἐλατήριον τοῦ πρὸς
τὴν ὑψίστην ἐπιστήμην δικαίου θαυμασμῶ καὶ
τῆς ἐπαξίου ἐκτιμῆσεως αὐτῆς ἐκ μέρους τῶν
ἡμετέρων ἀναγνωστῶν, εὐλόγως ὁ τυγῶν ἔχει
τὸ δικαίωμα νὰ καταμεμβῆ πᾶσιν τὴν ἀναί-

σθητικὴν αὐτῶν. Ἡ παρέκβασις δὲ αὕτη θεωρηθεῖ-
τω ὡς πρόσφορος ὅπως διεγείρῃ τὴν φιλοτιμίαν
καὶ περιέργειαν τοῦ ἀναγνώστου, καὶ κινήσῃ τὸ
ἐνδιαφέρον αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν τοσαῦτα θαυμάσια ἐ-
κείνου ἀνεκαλυπτῶν ἐξαισιῶν παρατηρητῶν
τῶν οὐρανίων σωμάτων.

Ἐἶδομεν εἰς τὸ ΣΓ' Κεφάλαιον τοῦ συντόμου
ἀστρονομικοῦ τούτου ἐγγχειρίδιου ὅτι ἅπας ὁ κα-
ταληπτὸς ταῖς ἡμετέρας αἰσθήσεων οὐράνιος
χώρος διηρέθη εἰς 100 συμπλέγματα ἢ ἀστρι-
σμῶς, καὶ ὅτι εἰς ἕκαστον τῶν συστημάτων τού-
των ἐδόθη διακριτικὸν τι ὄνομα πρὸς εὐκρινεστέ-
ραν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἄλλων διακρισιν. Ἐκ τῶν
ἀστερισμῶν τούτων, περὶ τοὺς ἐξήκοντα ἀνήκου-
σιν εἰς τὸ βόρειον ἡμισφαίριον, οἱ δὲ λοιποὶ εἰς
τὸ νότιον. Ἐπιλαμβανόμεθα ἐνταῦθα τῆς διὰ
βραχέων ἀπαριθμήσεως τῶν κυριωτέρων ἀστρι-
σμῶν τοῦ ἡμετέρου ἡμισφαιρίου, καθ' ἣν εὐρίσκειται
τάξιν ἐν τῷ οὐρανῷ χωρῶν, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ πολυ-
κρότου ἀστερισμοῦ τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ.

Ὁ ἀστερισμὸς οὗτος κατέχει μέγα ἐν τῷ οὐ-
ρανῷ διάστημα, συγκεῖμενος ἐξ ἑπτὰ λαμπροτά-
των ἀστέρων· τούτων οἱ τέσσαρες σχηματίζουσι
περίπου τετραγώνον, οἱ δὲ τρεῖς ἄλλοι εὐρίσκονται
ἐπὶ τῆς προεκτάσεως μιᾶς τῶν πλευρῶν τοῦ τε-
τραγώνου, διατεθειμένοι ἐν σχήματι τόξου καὶ
ισάκως ἀπ' ἀλλήλων ἀπέχοντες, σχηματίζουσι δὲ
τὴν οὐρανὸν τῆς ἀρκτοῦ καὶ ἀντίκεινται ἀπ' εὐθείας
πρὸς τοὺς δύο πρώτους τοῦ τετραγώνου, τοὺς
ὁποίους καλοῦσι Φρουρούς καὶ ὀρίζουσιν ἐν τῇ
ἀστρονομίᾳ διὰ τῶν γραμμάτων Α καὶ Β.

Ἐὰν ἤδη διὰ μέτου τῶν δύο τούτων ἀστέρων
φαντασθῶμεν εὐθείαν γραμμὴν ἐκτεινομένην πρὸς
τὰ πρόσω, κατὰ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς θέλομεν ἀ-
παντήσαι τὸν Πολικὸν ἀστέρα, οὕτως ὄνομα-
σθέντα διότι κεῖται ἀπέναντι σχεδὸν τοῦ γήινου
πόλου. Κεῖται δὲ ὁ ἀστὴρ οὗτος κατὰ τὸ πέρασ
τῆς Μικρᾶς Ἀρκτοῦ, ἀστερισμοῦ ὁμοίου καὶ
παραλλήλου μὲ τὸν τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ, κατὰ
θέσιν ὁμοῦ ἀντίστροφον. Μεταξὺ δὲ τῶν δύο τού-
των ἀστερισμῶν παρεκτείνεται σειρά μικρῶν ἀ-
στέρων, σχηματίζόντων τὴν οὐρανὸν τοῦ Δράκον-
τος, ὅστις, περιβάλλων τὴν Μικρὰν Ἀρκτον,
προτείνει, οὕτως εἰπεῖν, τὴν ὑπὸ τεσσάρων ἀ-
στέρων βρομοειδῶς διατεθειμένων σχηματιζομέ-
νην κεφαλὴν τοῦ πρὸς λαμπρὸν τινα ἀστέρα, Α
τῆς Ἀύρας καλούμενον, καὶ ἀπολήγει ἐκεῖ.

Ἦδη πάλιν, ἐὰν διὰ τῶν δύο τελευταίων ἀ-
στέρων τῆς οὐρᾶς τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ προεκτεί-
νωμεν γραμμὴν, κατὰ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς θὰ
εὐρίσκωμεν τὸν ἀστερισμὸν τοῦ Βωῶτου, ἀξίον λό-
γου διὰ τὸν ὠραῖον ἐρυθρὸν αὐτοῦ ἀστέρα, τὸν κα-

λούμενον Ἄρκτοῦρον. Χαμηλότερα εὐρίσκωμεν τὸν Ζυγὸν, οὐδὲν ἔχοντα τὸ περίεργον, παρ' αὐτὸν δὲ τὸν Σκορπίον, συγκείμενον ἐκ πολλῶν λαμπροτάτων ἀστέρων. Ἐντικρὺ τῆς Μεγάλης Ἄρκτου βλέπομεν τὴν Κασσιόπην, περιλαμβάνουσαν πέντε ἀστέρας, σχηματίζοντας ὡσεὶ τι Μλίαν ἀνοικτόν. Μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀστερισμῶν λάμπει ὁ εἰρημένος πολικὸς ἀστὴρ, μεταξὺ δὲ πάλιν τῆς Κασσιόπης καὶ τῆς Μικρᾶς Ἄρκτου εὐρίσκεται ὁ Κηφεύς, σχηματίζων τόξον, τοῦ ὁποῦ ἡ κυρτότης εἶνε πρὸς τὸν Δράκοντα ἐστραμμένη.

Ἐὰν παρεκτείνωμεν πάλιν τὴν διαγώνιον τοῦ τετραγώνου τῆς Μεγάλης Ἄρκτου, εὐρίσκωμεν κατὰ τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς πρῶτον μὲν τὴν κεφαλὴν τοῦ Περσέως, εἶτα δὲ ὀλίγον τι ἀπωτέρω τὴν τῆς Μεδοῦσης, ἀξιοσημειώτον διὰ ἀστέρα τινά, Ἄλγὸλ ὑπὸ τῶν Ἀράβων κληθέντα, κείμενον μεταξὺ τῶν δύο τούτων ἀστερισμῶν, ἀξιοσημειώμενον δὲ ἐναλλάξ κατὰ τὸ φῶς ἀνὰ πᾶσαν δευτέραν καὶ ἡμίσειαν ἡμέραν λάμπων τὸ πρῶτον, ἀρχίζει κατὰ μικρὸν νὰ ἀμαυροῦται, μέχρις οὗ καταντήσῃ νὰ φαίνεται ὡς ἀστὴρ τετάρτου μεγέθους, εἶτα δὲ πάλιν βαθμηδὸν ἀναφωτιζόμενος, ἀναλαμβάνει τὴν λάμψιν, τὴν ὁποίαν τὴν προτεραίαν εἶχεν.

Ὀλίγον τι χαμηλότερα τούτων ἀπαντῶμεν τὰς Πλειάδας, ἀξιοσημειώτους διὰ τὸν Ἄ, τὸν ἐπικληθέντα ἀστέρα τῆς Ἀλκυόνης· εἶτα τὰς Ἰάδας, συναποτελούσας μέρος τοῦ Ταύρου, τοῦ ὁποῦ ὁ ὠραιότερος ἀστὴρ ἐκλήθη ὑπὸ τῶν Ἀράβων Ἐλθεβεράν, τουτέστιν ὀφθαλμὸς τοῦ Ταύρου. Ἄνωθεν πάλιν τοῦ ἀστερισμοῦ τούτου ὑπάρχει ὁ Ἡνίοχος, συγκείμενος ἐκ πέντε ἀστέρων, ὧν λαμπρότερος εἶνε ἡ Αἶξ. Κατωτέρω δὲ τοῦ Ἡνίου καὶ τοῦ Ταύρου εὐρίσκεται ὁ ἀξιολογιώτατος πάντων τῶν ἀστερισμῶν τοῦ οὐρανοῦ, ὁ Ὠρίων, περιέχων τέσσαρας ὠραίους ἀστέρας, σχηματίζοντας μέγα τετράγωνον, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων κεῖται ὁ καλούμενος Τελαμών τοῦ Ὠρίωνος. Κατωτέρω ἔτι καὶ ὀλίγον τι πρὸς ἀριστεράν τοῦ Ὠρίωνος ἀπαντῶμεν τὸν Μέγαν Κύνα, περιλαμβάνοντα τὸν λαμπρότατον πάντων ἀστέρων Σείριον, ἀνωτέρω δὲ τὸν Μικρὸν Κύνα καὶ ἔτι ἀνωτέρω τοὺς Διδύμους, συγκείμενους ὑπὸ τῶν δύο ἀστέρων τοῦ Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδέου.

Ἐπεκτείνοντες νῦν αὖθις πρὸς μεσημβρίαν τὴν γραμμὴν, τὴν διερχομένην διὰ τοῦ πολικοῦ ἀστέρος καὶ τῶν φρουρῶν τῆς Μεγάλης Ἄρκτου, εὐρίσκωμεν ἀριστερόθεν τῶν Διδύμων τὸν ὠραιὸν

ἀστερισμὸν τοῦ Λέοντος, τοῦ ὁποῦ ὁ κυριώτερος ἀστὴρ εἶνε ὁ Ῥηγοῦλος, εἶτα, πλησίον τοῦ ὀρίζοντος πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος, τὴν Παρθένον, ἀστερισμὸν λίαν μὲν ἐκτεταμένον ὀλίγον ὁμῶς ἀξιοπερίεργον, ὡς ἔχοντα ἓνα μόνον λαμπρὸν ἀστέρα, τὸν Στάχυν.

Ἐὰν δὲ διὰ τοῦ πολικοῦ καὶ τοῦ λαμπροτέρου ἀστέρος τοῦ τετραγώνου τῆς Μικρᾶς Ἄρκτου ἄξωμεν εὐθείαν γραμμὴν, κατὰ τὴν προόδον τῆς θά συναντηθῆ αὕτη μετὰ τοῦ ἀστερισμοῦ τοῦ Ὀφείως, συγκειμένου ἐκ πλήθους μικρῶν ἀστέρων. Ἄνωθεν καὶ δεξιόθεν εὐρίσκειται ὁ Στέφανος, σχηματιζόμενος ἐξ ἑπτὰ ὠραίων ἀστέρων, διατεθειμένων ἐν σχήματι ἡμικυκλίου. Ἐπι ἀνωτέρω, πρὸς τὰ ἀριστερά τοῦ Ὀφείως, ὁράται ὁ Ἡρακλῆς καὶ κατωτέρω ὁ Ὀφιοῦχος. Ὁ Ἡρακλῆς κεῖται πλησιέστερον τῆς Λύρας, θέτει δὲ τὸν ἓνα πόδα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Δράκοντος.

Μεταξὺ τῆς Λύρας καὶ τοῦ Κηφέως κεῖται ὁ Κύκνος, καὶ ὀλίγον κατωτέρω ὁ Ἄετός, ἐκ τριῶν ἀστέρων κατ' εὐθείαν τεταγμένων συγκείμενος, τῶν ὁποίων λαμπρότερος εἶνε ὁ ἐν τῷ μέσῳ κείμενος. Ἀριστερόθεν τοῦ Ἄετος εἶνε ὁ Δελφίν, σχῆμα ἔχων τετραπλεύρου. Πολὺ κατωτέρω ὁράται ὁ Πήγασος, ἀστερισμὸς σχῆμα ἔχων τετραγώνου, ἀπαρτιζομένου ὑπὸ λαμπρῶν ἀστέρων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ εἰς ἀνήκει εἰς τὴν Ἄνδρομέδαν, ἥτις ἐκτείνεται μέχρι τοῦ Περσέως. Ἐποκάτω τῆς Ἄνδρομέδας σχηματίζονται τὸ Τρίγωνον, ὁ Κριός, καὶ ἔτι ἐγγύτερον εἰς τὸν ὀρίζοντα ἡ Φάλαινα καὶ οἱ Ἰχθύες. Οἱ τελευταῖοι δὲ οὗτοι ἀποτελοῦσι μέρος τῶν λοιπῶν τοῦ Ζωδιακοῦ κύκλου ἀστερισμῶν.

Τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου οἱ ἀστερισμοὶ εἰσὶν ὀλίγον ἄξια περιεργείας, εὐρίσκονται ὁμῶς μεταξὺ αὐτῶν καὶ ἀστέρες πρώτου μεγέθους καὶ λαμπρότατοι, τοὺς ὁποίους πάντας ὑπερβαίνει ὁ Σταυρός.

Ἄλλ' ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου μένει μετέωρος καὶ ἀπαυδᾷ, ἀναλογιζομένη πόσαι ἄλλαι ἀναρίθμητοι μυριάδες ἀστερισμῶν, ὑπερβαίνουσαι τοὺς κόκκους τῆς θαλασσίας ἄμμου, σχηματίζονται καθ' ὅλην τὴν λοιπὴν ἀπερίμετρον χώραν τοῦ χάους, ὅπου μόλις τολμᾷ νὰ πτερυγίσῃ οὐχὶ ἀνευ ἰλιγγιάσεως ὁ νοῦς ἡμῶν, καὶ εἰς τὴν θαυμασίαν διάταξιν τῶν ὁποίων διορᾷ ἐναργῶς τὸν παντοδύναμον δάκτυλον τοῦ ποιούontos πολλὰ μεγάλα καὶ ἀνεξιχνίαστα, ἐνδοξά τε καὶ θαυμάσια, ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμὸς!

Ρ.

(Ἀκολουθεῖ.)